

1442

ΧΡ. Β. ΛΩΛΟΥ Δ. Φ.
ΤΕΩΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ

ΜΕΤΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ ΚΑΙ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Ἀντίτυπα 2.000

Ἀριθ. Ἐγκρ. Ἀποφάσεως 37434 28/7/1930

Τιμάται μετὰ βιβλιοσήμου καὶ φόρου Δραχ.	15.20
Βιβλιοσήμον	4. —
Ἀναγκαστικὸν Δάνειον	1.20
Ἀριθ. ἀδείας κυκλοφορίας 82714/21/9/938	

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Ν. ΤΖΑΚΑ ΚΑΙ ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ
81^Α ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 81^Α
1938

ΒΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΙΑ

ΤΑ ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΚΔΙΔΑΚΤΕΑ

ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΜΕΝΗΣ ΜΕΤΕΡΕΤΙΚΗΣ

112

113

ΤΑ ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΚΔΙΔΑΚΤΕΑ

1249
Χ Ρ. Β. Λ Ω Λ Ο Υ Δ. Φ.

ΤΕΩΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

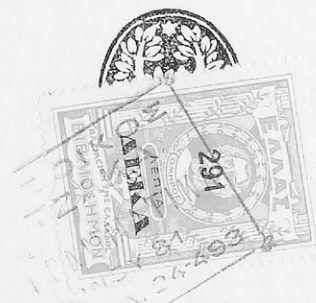
ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ

ΜΕΤΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ ΚΑΙ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Ἀντίτυπα 2.000

Ἀριθ. Ἐγκρ. Ἀποφάσεως 37434 28/7/1930

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

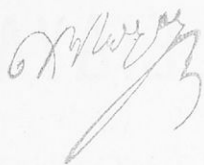
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΔΗΜΗΤΡ. Ν. ΤΖΑΚΑ ΚΑΙ ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ

81^Α ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 81^Α

1938

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν σφραγίδα τῶν ἐκδοτῶν.

ΤΥΠΟΣ ΑΘ. Α. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ
Ὁδὸς Δέκα, Στὰν Ἰωαννῶν

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ο πρό τινων ἐτῶν ἐκλιπῶν διαπρεπῆς λόγιος Μίνως Λάππας ἐδημοσίευ-
σεν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ῥαδάμανθους* εἰς σειράν φύλλων τῆς «Νέας Ἡμέρας» κατὰ
τὸ ἔτος 1916 ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἐμοῦ τότε γενομένης ἐκδόσεως τῶν διδασκο-
μένων ἐν τῷ γυμνασίῳ εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου περιπουδαστον εἰς ἐννοίας καὶ
εἰς ἐκφρασιν διατριβὴν περὶ βουκολικῆς ποιήσεως. Τὴν διατριβὴν ταύτην τεθαμ-
μένην ἔκτοτε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Νέας Ἡμέρας» εὐχρῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν τὸ
Πανεπιστήμιον ἢ ἄλλος τις εὐπορῶν φιλόμουσος ἐδημοσίευσεν εἰς ἴδιον τεῦχος
χάριν τῶν φιλολογούντων, ἵνα ἀποθαυμάζωσι τὴν εὐρύτητα τῆς μαθήσεως καὶ
τὴν καλλιέπειαν τῆς γλώσσης τὴν χαρακτηρίζουσαν τὸν ἀληθινόν λόγιον.
Ἐκ τῆς διατριβῆς αὐτῆς ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα :

«... Ὁμοίον αἴσθημα εὐφροσύνης καὶ μελιχρότητος διεχύθη εἰς
τὰ σπλάγχνα μου πρό τινων ἡμερῶν ὅτε διεξῆλθον τὸ μικρὸν βι-
βλίον, ἔνθα ὁ γυμνασιάρχης κ. Χ. Λῶλος συνέλεξε καὶ ἐξέδωσεν
ὡς ἐν δέσμη τὰ ἀμάραντα καὶ εὐωδέστατα ταῦτα ἄνθη τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ λειμῶνος. Ἐμελέτησα μετ' ἐπιστασίας τὸ φιλοπόνημα τοῦτο,
ἔπερ ὁ συγγραφεὺς προσήγαγεν εἰς τὸ φῶς μεθ' ὄλων τῶν προσηκόν-
των εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐφοδίων καὶ βοηθημάτων, διότι ὁ κ.
Λῶλος εἶναι ἐκ τῶν λίχν εὐδοκιμούντων ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει λει-
τουργῶν οὐ μόνον ὡς διδάσκαλος εὐορκος καὶ ἐνδοσιώδης, ἀλλὰ
καὶ ὡς ἐρμηνευτὴς καὶ σχολιαστὴς τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων
ἐμβριθῆς καὶ φιλόκαλος. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ πρό τινων ἐτῶν φιλοτεχνη-
θεῖσα ἐκδοσις τοῦ περιωνύμου λόγου τοῦ μεγάλου ῥήτορος Λυκούρ-
γου κατὰ Λεωκράτους ἀπέδειξεν ὅτι ἐρευνᾷ ὡς δόκιμος φιλόλογος
καὶ ἐπιστήμων τὰ κείμενα καὶ ἐρμηνεύει τὴν ἀρχαίαν σοφίαν οὐ
μόνον μετὰ τοῦ προσήκοντος βάρους, ἀλλὰ καὶ μετὰ θερμοῦ ζή-
λου καὶ ἔρωτος, ὅστις κυρίως μυσταγωγεῖ τοὺς κατηχουμένους τὸν
ἀθάνατον Ἑλληνικὸν λόγον καὶ ἀπεργάζεται γόνιμον πάντα σπό-
ρον καὶ ἀροτριασμὸν αὐτῶν. Περὶ τῆς βουκολικῆς ποιήσεως ὁ συγ-
γραφεὺς γράφει ὅσα μόνον εἶναι χρήσιμα καὶ ἀναγκαστικὰ εἰς τοὺς
διδασκόμενους, οἵτινες τὰ παραλειπόμενα καὶ τὰ σπουδαιότερα θὰ
ἐκμάθωσιν ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς προφορικῆς διδασκαλίας τοῦ διδά-
σκοντος, τῆς κυριωτέρας ταύτης πηγῆς πάσης σχολικῆς μαθήσεως,
ὅταν παρέχηται, ὡς ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Λῶλου, μετὰ τῆς προσηκούσης
μεθόδου, ζεσεως καὶ δαψιλείας...».

ΧΡ. ΛΩΛΟΣ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι

Θύρσις ἢ ῥδή.

ΘΥΡΣΙΣ

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τήνα
ἅ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται, ἄδῦ δὲ καὶ τὸ
συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ,
Αἶκα τήνος ἔλη κερσὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆ·
15 αἶκα θ° αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἔς τὲ καταρρεῖ
ἅ χιμαρός· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλειης.

ΑἰΠΟΛΟΣ

Ἄδιον, ὦ ποιμήν, τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχῆς
τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μοῖσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
10 ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἶ δὲ κ' ἄρέσκη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἄξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ

Λῆς ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τεῖδε καθίξας,
ὧς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἶ τε μυρῖκαι,
συρίσδεν· τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑἰΠΟΛΟΣ

15 Οὐ θέμις, ὦ ποιμήν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμιν
συρίσδεν. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
τάνικα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἔστι δὲ πικρός,
καὶ οἱ ἀεὶ δοιμεῖα χολὰ ποτὶ θινὶ κάθηται.
Ἄλλὰ—τὸ γὰρ δή, Θύρσι, τὰ Λάφνιδος ἄλγε' ἀείδες
20 καὶ τὰς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἴκεο Μοῖσας—
δεῦρ' ὑπὸ τὰν πετέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Προήπῳ

- καὶ τῶν Κραναιῶν κατεναντίον, ἄπερ ὁ θῶκος
 τήνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες· αἱ δὲ κ' αἰσίσης,
 ὡς ὄκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιον ἄσας ἐρίσδων,
 25 αἶγα δέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρις ἀμέλξαι,
 ἃ δὺ' ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας,
 καὶ βαθὺν κισσύβιον κεκλυσμένον ἄδει κηρῶ,
 ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρύεται ὑπόθι κισσός,
 30 κισσὸς ἐλιγρῶσφ κεκονιμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν
 καρπῶ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα χροκόεντι·
 ἔντοσθεν δὲ γυνά, τί θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι. Πάρ δὲ οἱ ἄνδρες
 καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 35 νεικείουσ' ἐπέεσσι. Τὰ δ' οὐ φρονὸς ἄπτεται αὐτᾶς·
 ἀλλ' ὄκα μὲν τήνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελᾶσα,
 ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ἤριπτεῖ νόον. Οἷ δ' ὑπ' ἔρωτος
 δηθὰ κυλοιδιώοντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τῶς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρον λέρτα τε τέτυκται
 40 λεπράς, ἐφ' ἃ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἄνδρὶ εἰκώς.
 Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεῦεν·
 ὧδέ οἱ ᾗδήκωντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες
 καὶ πολὺν περ ἔόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἦβας.
 45 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτροῦτοιο γέροντος
 πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά,
 τὰν δλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει
 ἦμενος· ἀμφὶ δὲ νιν δὺ' ἀλώπεκες, ἃ μὲν ἄν' ὄρχος
 φοιτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πήρα
 50 πάντα δόλον κεύθουσα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνησεῖν
 φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκοισι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν
 σχοίνῳ ἐφαρμύσδων· μέλεται δὲ οἱ οὔτε τι πήρας
 οὔτε φοιτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 55 Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὕγρος ἄκανθος,
 Αἰολίχον τοι θᾶμα τέρας τέ τι θυμὸν ἀτῦξαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγὰ τ' ἔδωκα
 ὄνον καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·

- οὐδὲ τί πω ποτὶ χεῖλος ἔμὸν θίγειν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
60 ἄχραντον. Τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρσασίμαν,
 αἶκα μοι τύ, φίλος, τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
 Κοῦτι τυ κερτομέω.—Πόταγ', ὦγαθέ· τὰν γὰρ αἰοιδὰν
 οὐ τί παρ εἰς Ἄϊδαν γε τὸν ἐκλάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
65 Θύρσις ὄδ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἀδέα φωνά.
 Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα Νύμφαι ;
 ἦ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα ; ἦ κατὰ Πίνδῳ ;
 οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἄνάπω,
 οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
70 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο.
 Τῆνον χῶκ δρυμοῖο λέων ἐκλαυσε θανόντα.
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Πολλαὶ οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
75 πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθ' Ἐρμαῖς κράτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ· «Δάφνι,
 τίς τυ κατατρούχει ; τίνος, ὦγαθέ, τόσον ἔρουσαι ;»
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
80 Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ὀπόλοι ἦνθον·
 πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. Ἦνθ' ὁ Πρίηπος—
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς—
 κῆφα· «Δάφνι τάλαν, τί νυ τάκειαι ; ἂ δέ τυ κῶρα
 πάσας ἀνὰ κρῶνας, πάντ' ἄλσεα ποσσοὶ φορεῖται
85 ζατεῦσ'. Ἄ δύσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
 Βούτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλω ἀνδρὶ ἕοικας.
 Ὀπόλος ὄκκ' ἐσορῆ τὰς μακάδας οἶα βατεῦνται,
 τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο».
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
90 «Καὶ τὺ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς πιρθένος οἶα γελᾶντι,
 τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ τοῖσι χορευεῖς».
 Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέεσθ' ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 ἄννε πικρὸν ἔρωτα καὶ ἐς τέλος ἄννε μοῖρας.

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- 95 Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα,
ἀδέα μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνά θυμὸν ἔχοισα,
κ' εἶπε· «τὺ θην τὸν ἔρωτα κατ' εὖχεο, Δάφνι, λυγιεῖν
ἢ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης ;»
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- 100 Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο· «Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
ἦδη γὰρ φράσδη πανθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κῆν Ἄϊδα κακὸν ἔσσειται ἄλγος ἔρωτι».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- 105 «Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
ἔρπε ποτ' Ἀγχίσην. Τηνεῖ δρύες, ὧδε κύτειρος,
ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- Ῥωαῖος γῶδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει
- 110 καὶ πτόκας βάλλει καὶ θηρία πάντα διώκει.
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- Αὐτὶς ὅπως στασῆ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα,
καὶ λέγε· «τὸν βούταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- 115 «ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἄν' ὄρεα φαλάδες ἄρκτοι,
χαίρεθ'. Ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἄν' ὕλαν,
οὐκέτ' ἀνά δρυμῶς, οὐκ ἄλσεια. Χαῖρ' Ἀρέθοισα,
καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ·
ἄρχετ' βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- 120 Δάφνις ἐγὼν ὧδε τήνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
- Ῥ Πάν, Πάν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
- 125 Τὰν Σικελάν, Ἐλίκας δὲ λίπ' ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα
τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγητόν».
- Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
- «Ἐνθ' ὄναξ, καὶ τάνδο φέρου πακτοῖο μελίπνου
ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.
- 130 Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἔλκομαι ἦδη».

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἕτε, λήγεται ᾠοιδᾶς.

«Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
ἀ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,
πάντα δ' ἑναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πῖτυς ὄχνας ἐνεΐκαι,

135 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τῶς κύνας ὄλαφος ἔλκοι,
κῆξ ὄρέων τοῖ σκῶπες ἀηδύσι γαρούσαιντο».

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἕτε, λήγεται ᾠοιδᾶς.

Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἐφροδίτα
ἦθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λῖνα πάντα λειοίπει

140 ἐκ Μοιρῶν, χῶ Λάφνις ἔβα ῥόον. Ἐκλυσε δῖνα
τὸν Μοίσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἕτε, λήγεται ᾠοιδᾶς.

Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,

145 χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῶ.

ΑἰΠΟΛΟΣ

Πλήρῆς τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
πλήρῆς τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
ἀδειαν, τέτιγος ἐπεὶ τύγα φέρτερον ἄδεις.

Ἐνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει·

150 Ὁρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐνὶ κρᾶναισι δοκησεῖς.

Ἐὼδ' ἴθι, Κισσαίθα· τὸ δ' ἀμελγέ νιν. Αἶ δὲ χίμαιραι
οὐ μὴ σκιρτασεῖτε, μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἀναστῆ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ III

Αἰπόλος ἢ Ἀμαρυλλίς ἢ Κωμαστής.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

Τίτυρ' ἐμῖν τὸ καλὸν πεφιλημένε, βόσκε τὰς αἶγας,
καὶ ποτὶ τὰν κρᾶναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν

5 τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μὴ τυ κορύψῃ.

ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον

- παρκύποισα καλεῖς τὸν ἔρωτύλον ; ἦ ῥά με μισεῖς ;
 Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαινομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
 νύμφα, καὶ προγένειος ; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
- 10 Ἦνιδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
 ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 Θᾶσαι μὲν θύμαλγες ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
 ἄ βομβεῦσα μέλισσα καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν
 τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέριν ἄ τυ πυκᾶσδει.
- 15 Νῦν ἔγνω τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
 μαζὸν ἐθήλωσε, δρυμῶ τέ νιν ἔτροφε μάτηρ,
 ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς δαστέον ἄχρῖς ἰάπτει.
 Ὡ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κύνανφρου
 νύμφα, πρόσπτυξάι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλήσω.
- 20 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλήμασιν ἄδρα τέρυψις.
 Τὸν στέφανον τίλαί με καὶ αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 τόν τοι ἐγών, Ἄμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 ἀμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐδόμοισι σελίνοις.—
 Ὡμοι ἐγών, τί πάθω ; τί ὁ δύσσοος ; οὐχὶ ὑπακούει.—
- 25 Τὰν βαίταν ἀποδύς εἰς κύματα τηνῶ ἀλεῦμαι,
 ὦπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται· Ὀλιπὶς ὁ γοιπέυς·
 καίκα δὴ ποθάνω, τό γε μὲν τεδὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκα μοι μεμναμένω, εἰ φιλέεις με,
 οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξαστο τὸ πλατάγημα,
- 30 ἀλλ' αὐτὼς ὁμαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ ἅ Γραίω τάλαιθεά κοσκινόμαντις
 χᾶ πρᾶν ποιολογεῦσα Παιραιβάτις, οὔνεκ' ἐγὼ μὲν
 τὴν ὄλος ἔγκειμαι, τὴν δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῆ.
 Ἡ μὲν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
- 35 τὰν με καὶ ἅ Μέρμωνος Ἐριθακὶς ἅ μελανόχρως
 αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἶ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρόπτη.—
 Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδησῶ
 αὐτάν ; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὦδ' ἀποκλινθεῖς·
 καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἄδαμαντίνα ἐστίν.
- 40 Ἴππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἠθελε γᾶμαι,
 μᾶλ' ἐν χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυεν· ἅ δ' Ἀταλάντα
 ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς εἰς βαθὴν ἄλατ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρουος ἄγε Μελάμπους

- ἔς Πύλον· ἅ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίνθη,
 45 μάτηρ ἅ χαρίεσσα περίφρονος Ἕλφειβοίης.
 Τὰν δὲ καλὴν Κυθήρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων
 οὐχ οὕτως ὤδωνις ἐπὶ πλεόν ἄγαγε λύσσας,
 ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτεο μαζοῖο τίθητι·
 Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
 50 Ἕνδυμίω, ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
 ὃς τοσσῆν' ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
 Ἄλγέω τὰν κεφαλάν, τὴν δ' οὐ μέλει. Οὐκέτ' ἀεῖδω,
 κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΧΙ

Κύκλωψ.

- Οὐδὲν ποτὶ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὐτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον,
 ἢ ταῖ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ
 γίγεται ἐπ' ἀνθρώποις, εὐρεῖν δ' οὐ ῥάδιόν ἐστι.
 5 Γινώσκειν δ' οἶμαί τι καλῶς ἰατρὸν ἐόντα
 καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλημένον ἔξοχα Μοῖσαις.
 Οὕτω γοῦν ῥάιστα διαῖγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
 ὄρχατος Πολύφραμος, ὅκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
 ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
 10 Ἦρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ ῥόδῳ οὐδὲ κικίννοις,
 ἀλλ' ὀρθαῖς μανίαις, ἀγέιτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταῖ διες ποτὶ τῷδ' ἴλιον αὐταῖ ἀπῆνθον
 χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀεῖδων
 αὐτεῖ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιόεσσας
 15 ἔξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπριδος ἐκ μεγάλας τὸ οἶ ἤπατι πᾶξε βέλεμον.
 Ἄλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας·
 ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὄρων ἄειδε τοιαῦτα.
 Ὡ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλη,

- 20 λευκότερα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀρνός,
 μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς ;
 φοιτῆ εὐθύς ἰοῖσ' ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με·
 οἴχη δ' αὖθ' οὐτῶς, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με·
 φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
- 25 Ἡράσθην μὲν ἔγωγε τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρῶτον
 ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίνθια φύλλα
 ἐξ ὄρεος δρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὄδῶν ἀγεμόνευον·
 παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τί πα νῦν
 ἐκ τήνω δύναμαι· τιν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δι' οὐδέν.
- 30 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις·
 οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρῶς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὄς μία μακρά,
 εἷς δ' ὄφθαλμὸς ὕπεστι, πλατεῖα δὲ ὄις ἐπὶ χεῖλει.
 Ἄλλ' οὗτος τοιοῦτος ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω,
- 35 κῆχ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
 τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρα,
 οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθῆες αἰεῖ.
 Συρίσδεν δ' ὥς οὔτις ἐπίσταμαι ὦδε Κυκλώπιον,
 τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαυτὸν ἀείδων
- 40 πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. Τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρώς,
 πάσας μανοφόρως καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλὰ ἀφίκευ τὴ ποθ' ἀμέ, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
 τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν·
 ἄδιον ἐν τῶντρω παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς.
- 45 Ἐντὶ δάφναι τηγεῖ, ἐντὶ ἑαδιναὶ κυπάρισσοι,
 ἔστι μέλας κισσός, ἔστ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος,
 ἔστι ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτινα
 λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
 Τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἐκὼν καὶ κύμαθ' ἔλοιτο ;
- 50 Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
 ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ,
 καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς κα τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν
 καὶ τὸν ἐν' ὄφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ὡμοι, ὅτ' οὐκ' ἔτεκέν μ' ἅ μήτηρ βράγγι' ἔχοντα,
- 55 ὧς κατέδυν ποτὶ τιν καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλησα,
 αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς, ἔφερον δέ τοι ἠ κρίνα λευκά

ἢ μάκων ἄπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι ἔχουσιν.

Ἄλλὰ τὰ μὲν θέρος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
ὥστ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέροις ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.

- 60 Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὖ τόγα νεῖν μασεῦμαι,
αἶκα τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
ὡς εἰδῶ τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὑμμιν.

Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθιο
ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος οἴκαδ' ἀπενθεῖν.

- 65 ποιμαίνειν δ' ἐθέλεις σὺν ἐμῖν ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν
καὶ τυρὸν πᾶσαι τάμισον δοιμεῖαν ἐνοῖσα.

Ἄ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέφομαι αὐτῇ
οὐδὲν πήποχ' ὄλωσ ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπέρ μου,
καὶ ταῦτ' ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.

- 70 Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως με
σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κῆγὼν ἀνιῶμαι.

ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι ;
αἶ κ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κα πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.

- 75 Τὰν παρεοῖσαν ἀμελγε' τί τὸν φεύγοντα διώκεις ;
Εἴρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον ἄλλαν.
Πολλὰ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
κιγλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ἐπακούσω.
Δῆλον ὅτ' ἐν τῇ γῆ κῆγὼν τις φαίνομαι εἶναι.

- 80 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ὄζον δὲ διαγ' ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV

Συρακόσσαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι.

ΓΟΡΓΩ

Ἔνδοι Πραξινοά :

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ! Ἔνδοι.
 Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. Ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
 Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

Ἦ τὰς ἀλειμάτω ψυχάς! μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
 5 Πραξινοά, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθροίπων.
 Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ γλαμυδηφόροι ἄνδρες·
 ἅ δ' ὁδὸς ἄτροτος· τὸ δ' ἕκαστέρῳ ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος· ἐπ' ἔσχατα γὰς ἔλαβ' ἐνθῶν
 εἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
 10 ἀλλάλαις, πότι' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίονα τοιαῦτα
 τῷ μικρῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
 Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπαφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότιναι.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 15 Ἐπφῦς μὰν τῆνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην
πάντα—νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάληγυς.

ΓΟΡΓΩ

- Χώιους ταῦτᾱ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας,
ἑπταδράχμωσ κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
20 πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἄπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
Ἐλλ' ἴθι τὼμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξευ.
Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐσ ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν ἀκούω χοῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασιλίσσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίῳ ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

- 25 Ἐὼν ἴδες, ὦν εἴπαισ κεν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.
Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐεργοῖς αἰὲν ἔορτά.

- Εὐνόα, αἶρε τὸ νίμμα καὶ ἐσ μέσον, αἰνόθρουπτε,
θές πάλιν' αἶ γαλέαι μαλακῶσ χηῖζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δή. Φέρε θᾶσσον ὕδωρ. Ἐδατος πρότερον δεῖ.
30 Ἐ δὲ σμᾶμα φέρει. Δὸς ὅμως. Μὴ πλεῖον, ἄπληστε,
ἔγχει ὕδωρ. Δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις ;
Παῦε. Ἐποῖα θεοῖς ἔδόκει, τοιαῦτα νέννιμαι.
Ἐ κλᾶξ τᾶσ μεγάλασ πᾶ λάρνακος ; Ἐὼδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

- Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπυχῆς ἐμπερόναμα
35 τοῦτο πρέπει λέγε μοι, πόσσω κατέββα τοι ἀφ' ἰστώ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυροῖο καθαροῦ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κεν εἶπαις.

- Τὼμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
40 ἀμφίθεσ. Οὐκ ἄξῶ τυ, τέκνον. Μορμώ, δάκνει ἵπποσ.
Δάκρυ' ὅσσ' ἐθέλεις, χωλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἔρωπμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.—
Ἔ θεοί, ὅσσοσ ὄχλοσ! Πῶσ καὶ ποκα τοῦτο περᾶσαι
45 χρῆ τὸ κακόν; μύρμακεσ ἀνάρηθμοι καὶ ἀμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται κατὰ ἔργα,
ἔξ ὧ ἐν ἀθανάτοισ ὁ τεκόν' οὐδεῖσ κακοεργοσ
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἶα πρὶν ἔξ ἀπάτασ κεκροτημένοι ἄνδρεσ ἔπαισδον,
50 ἀλλάλοισ ὁμαλοῖ, κακὰ παίγνια, πάντεσ ἐρινοῖ.
Ἄδιστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοῖ πολεμισταῖ
ἵπποι τῷ βασιλῆοσ. Ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσῃσ.
Ἄρθὸσ ἀνέστα ὁ πυρρόσ· ἴδ' ὡσ ἄγριοσ. Κυνοθαροσῃσ.
Εὐνόα, οὐ φευξῆ; Διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 Ἄνάθην μεγάλωσ, ὅτι μοι τὸ βρέφοσ μένει ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινοά· καὶ γῆ γεγενήμεσθ' ὀπισθεν,
τοῖ δ' ἔδαν ἔσ χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κατὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδόσ.—Σπεύδωμεσ ὄχλοσ πολὺσ ἄμμιν ἐπιρροεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλάσ, ὦ μάτερο;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Παρενθεῖν

60

εὐμαρές ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
κάλλισται παίδων· πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησιμὸς ὁ πρεσβύτες ἀπόχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην.

ΓΟΡΓΩ

65 Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσσοις ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος.—Γοργοῖ, δὸς τὰν χεῖρα μοι· λάβε καὶ τύ.
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μή τι πλαναθῆς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀποῖξ' ἔχεν, Εὐνόα, ἀμῶν.
Οἴμοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη
70 ἔσχισται, Γοργοῖ. Πῶτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὦνθροπε φυλάσσειο τὼμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄχλος ἄθροως.

Ἐθεῦνθ' ὅσπερ ἕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γυναί· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 75 Κλείς ὄρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης
 ἄμμε περιστέλλων. Χρηστῷ κῶκτίρμονος ἀνδρός.
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμιν' ἄγ', ὃ δειλὰ τύ, βιάξεν.
 Κάλλισι' «ἐνδοὶ πᾶσαι» ὃ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, πόταγ' ὦδε. Τὰ ποικίλα προῦτον ἄθρησον·
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. Θεῶν τεχνάσματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 80 Πότνι' Ἀθαναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζφωγράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνφαντά. Σοφόν τοι χοῖμ' ὠνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, προῦτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὃ τριφίλητος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὃ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες. Ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ

- Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 90 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὃ Βελλεροφῶν· Πελοποννασισὶ λαλευμες'
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- Μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτερός εἴη,
 95 πλὰν ἐνός. Οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ

Σιγᾶ, Πραξινοά· μέλλει τὸν Ἀδωνιν αἰεῖδειν
 ἅ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυίδρις αἰοιδός.

ἄνυς καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
φθηγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ αἰοῖδος

- 100 Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας,
αἰπεινόν τ' Ἔρουκα, χουσιῶ παῖζις· Ἄφροδίτα,
οἷόν τι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
Βάρδισαι μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθιναιὶ
- 105 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθιανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
ἀμβροσίαν ἔς σιῆθος ἀποστάξασα γυναικός,
τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
- 110 ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἐλένα εἰκυῖα
Ἄρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
Πᾶρ μὲν ὀπώρα κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
πᾶρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρῖσκις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χουσεῖ ἀλάβαστρα.
- 115 Εὔδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
ἄνθηα μίσοισιαι λευκῶ παντοῖα μαλεῦρα,
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
πάντ' αὐτῷ πετεηνά καὶ ἐρπετὰ τεῖδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιαδες μαλακῶ βροθόντες ἀνήθω
- 120 δέδμανθ'· οἱ δ' ἔτι κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρων
πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ἦ βενος, ὦ χουσιός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
- 125 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ἕπνω·
ἃ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν κἀτα βόσκων·
«Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄμα».
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις.
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἑννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
- 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.
Νῦν μὰν Κύπρις ἔχουσα τὸν αὐτᾶς, χαίρετω ἄνδρα.
Ἄωθεν δ' ἄμές νιν ἄμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω

- οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα·
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
- 135** στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.
 «Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. Οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρωσ,
 οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἵκατι παίδων,
- 140** οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας πάλιν ἐλθών,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότερον Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οἱ Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγῶ.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις».

ΓΟΡΓΩ

- 145** Πραξινοά, τί χρῆμα σοφώτερον ἢ θήλεια ;
 Ὀλβία ὄσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 Ὠρα ὄμως κεῖς οἶκον. Ἀνάριστος Διοκλείδας·
 χῶνῆρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἄδων' ἀγαπητέ· καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

α') Βουκολική ποίησις.

Ἡ βουκολική ποίησις εἶναι μίμησις τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἤτοι τοῦ βίου τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν, τῶν ἀλιέων καὶ ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων τῶν κατωτέρων λαϊκῶν τάξεων. Κυρίως ὅμως ἡ βουκολική ποίησις εἶναι ποιμενική ποίησις, ἐκλήθη δὲ βουκολική ἀπὸ τῶν βουκόλων, οἵτινες εἶναι τὸ ἐπικρατέστερον εἶδος τῶν ποιμένων.

Ἡ βουκολική ποίησις δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς οὐδὲν τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς ποιήσεως, ἀλλ' ἀποτελεῖ σύμμεικτόν τι εἶδος. Μετέχει δράματος, διότι τὰ ποιήματα αὐτῆς ἔχουσι διαλογικὴν μορφήν, ὡς τὸ δράμα· ἔπους, διότι περιλαμβάνουσι ἐπικάς διηγήσεις καὶ διότι ἐπαναλαμβάνεται ἐν αὐτοῖς ὁ δακτυλικὸς ἑξάμετρος στίχος, ὡς ἐν τῷ ἔπει· λυρικῆς ποιήσεως, διότι περιέχουσιν ᾠσματα καὶ διότι οἱ στίχοι ἐν αὐτοῖς ἐνοῦνται διὰ τοῦ ἐπιδόου ἢ διὰ τῆς ἐννοίας εἰς μείζονα συστήματα ἢ στροφάς, ὡς ἐν τῇ λυρικῇ ποιήσει. Δι' ὃ ἐκλήθη εἰδύλλιον, δηλ. μικρὸν εἶδος ποιήσεως εἰς οὐδὲν ὀρισμένον εἶδος (ἔπος κλπ.) ἀνήκον, τὰ δὲ προϊόντα αὐτῆς εἰδύλλια.

Ἡ βουκολική ποίησις προῆλθεν ἐκ τῶν λεγομένων βουκολικῶν ᾠσμάτων. Ταῦτα ἦσαν δημώδη ᾠσματα ἠδόμενα ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἐν ἄλλαις Δωρικοαῖς χώραις ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς τῶν δασῶν καὶ τῶν ἀγρῶν Ἀρτέμιδος. Ἰδίᾳ πρὸ βουκολικὸν ᾠσμα ἐκαλλιεργεῖτο ἐν Σικελίᾳ, ἠδετο δὲ ἀμοιβαίως ὑπὸ δύο ἀοιδῶν, οἵτινες ὤφειλον νὰ ἀπαντῶσι πρὸς ἀλλήλους διὰ συμμετρικῶν στροφῶν ἐκ τοῦ προχείρου συντιθεμένων, ἕως ὅτου ὁ ἕτερος αὐτῶν ἠττηθῆ. Οἱ διαγωνισμοὶ οὗτοι ἐκαλοῦντο βουκολιασμοί (*). Ἐν Σικελίᾳ λοιπὸν καὶ ἐκ τῶν τοιούτων ᾠσμάτων ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ βουκολικῆς ποίησις, ἀνεπτύχθη ὅμως καὶ

(*) Παρόμοιοι διαγωνισμοὶ γίνονται σήμερον ἐν Κρήτῃ καὶ λέγονται μαντινάδες.

ἤκμασεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων. Ὁ ἐπιτετηδευμένος καὶ ἄβρὸς βίος τῶν κατοίκων τῆς πλουσίας ἐκείνης μεγαλοπόλεως ἐξήγειρεν ἐν αὐτοῖς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν φυσικὸν βίον τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ ἔδωκεν ὄθησιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, ἣτις εἶναι τὸ μόνον πρωτότυπον δημιουργημα τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς βουκολικῆς ποιήσεως σπουδαίως ἐπέδρασε καὶ ἕτερον εἶδος κωμικῆς ποιήσεως ἀναπτυχθείσης ἐν Σικελίᾳ καὶ τελειοποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Σώφρονος τοῦ Συρακοσίου (480 π. Χ.), οἱ λεγόμενοι μῦμοι. Ἦσαν δὲ οὗτοι περὶ δρᾶματα παριστῶντα σκηνὰς εἰλημμένας ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων.

Εὐρετῆς τῆς βουκολικῆς ποιήσεως θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν Σησίχορος ὁ Ἰμεραῖος (600 π. Χ.) ἢ βουκόλος τις Σικελιώτης καλούμενος Δίομος. Ὁ προαγαθὸν ὅμως τὴν βουκολικὴν ποίησιν εἰς τὴν ὑψίστην αὐτῆς τελειότητα καὶ διὰ τοῦτο δικαίως θεωρούμενος ὡς ὁ κυριώτατος αὐτῆς ἀντιπρόσωπος εἶναι ὁ Θεόκριτος.

β') Βίος καὶ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου.

Περὶ τοῦ βίου τοῦ Θεοκρίτου ὀλίγα τινὰ γνωρίζομεν. Ἐγεννήθη πιθανῶς ἐν Συρακούσαις κατὰ τὸ ἔτος 316 π. Χ. καὶ πατέρα μὲν εἶχε τὸν Πραξαγόραν, μητέρα δὲ τὴν Φιλίννην. Διδάσκαλοι αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει λέγονται ὁ ἐλεγειακὸς Φιλητᾶς καὶ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Ἀσκληπιάδης, φίλοι δὲ αὐτοῦ στενώτατοι ὑπῆρξαν ὁ ἰατρὸς καὶ ποιητὴς Νικίας ὁ Μιλήσιος καὶ ὁ ποιητὴς Ἄρατος ὁ Σολεύς. Διέτριβεν δὲ μὲν ἐν Συρακούσαις, ὅτε δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τιμώμενος πολὺ ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῶν χωρῶν τούτων Ἰέρωνος τοῦ Β' καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶναι ἄγνωστον.

Ὁ Θεόκριτος ἔγραψε ποικίλα ποιήματα, ἀλλὰ τὴν δόξαν του ὀφείλει εἰς τὰ εἰδύλλια αὐτοῦ, ὧν σώζονται περὶ τὰ 30. Ἐκ τούτων μόνον 10 περίπου ἔχουσι βουκολικὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὰ δὲ ἄλλα εἶναι δραματικὰ σκηναὶ ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου (μῦμοι), ἐρωτικὰ ᾄσματα, ἐπικά διηγήματα καὶ ἐγκώμια ἢ ὕμνοι. Τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου εἶναι μικρὰι χαριέσταται εἰκόνες ἀντιγεγραμμέναι ἐκ τῆς φύσεως. Τὰ πράγματα ἐν αὐτοῖς ἐκτίθενται μὲ τὴν

ἀπλότητα καὶ ἀφέλειαν, ὥστε νομίζει τις ὅτι εἶναι ἀληθινὰ καὶ οὐχὶ μίμησις, τὰ δὲ πρόσωπα, ἅτινα εἶναι ποιμένες, γεωργοὶ καὶ ἐν γένει ἀνθρώποι τῆς κατωτάτης τάξεως, διαγράφονται τόσον πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, ὥστε φαίνονται ὡς ζῶντα. Ἡ γλῶσσα, οἱ τρόποι, αἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτῶν εἶναι τόσον φυσικά, ὥστε φαίνονται ὡς πραγματικοὶ ποιμένες ἢ ἀγρόται καὶ οὐχὶ ὡς μετημφιεσμένοι ἄστοι, ὡς παρὰ Βιργίλιω. Τὰ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου πλὴν τῆς φυσικῆς ἀληθείας χαρακτηρίζει εὐθυμος εὐτραπελία καὶ χάρις.

Ὁ Θεόκριτος ἔσχε πολλοὺς μιμητάς. Ἐκ τούτων σπουδαιότεροι εἶναι Βίων ὁ ἐκ Σμύρνης (πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου) καὶ Μόσχος ὁ Συριακός (150 π. Χ.), ἐκ δὲ τῶν Ῥωμαίων ὁ Βιργίλιος.

Μέτρον αὐτοῦ εἶναι τὸ δακτυλικὸν ἑξάμετρον, τομῇ δὲ προσφιλὴς ἢ γενομένη μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου ποδὸς καὶ καλουμένη βουκολικὴ τομῇ ἢ διαίρεσις. Ἡ τοιαύτη τομῇ ἐν μὲν τῇ ἐπικῇ ποιήσει θεωρεῖται ὡς δευτερεύουσα, ἐν δὲ τῇ βουκολικῇ χρησιμεύει ὡς κυρία τομῇ, συνεξευγμένη πάντοτε μετὰ τινος τῶν τοῦ τρίτου ποδὸς τομῶν καὶ ἰδία τῆς κατὰ τρίτον τροχαῖον.

Γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου εἶναι ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, ἣν ἔχει πλουτίσει διὰ τύπων ἐκ τῶν ἄλλων διαλέκτων καὶ ἰδία ἐκ τῆς Αἰολικῆς, εἷς τινὰ ὅμως ποιήματα μεταχειρίζεται τὴν Ἰωνικὴν (XII) καὶ τὴν Αἰολικὴν (XXVIII κλπ.) διάλεκτον, ἀλλὰ τούτων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.

γ') Γλωσσικοὶ ιδιωτισμοὶ τοῦ Θεοκρίτου.

§ 1. Φωνήεντα.

α ἀντὶ η : ἄδν (=ἡδύ), νᾶσος (=νῆσος), μᾶλον (=μῆλον), σκανά (=σκηνή), ἄ (=ἡ), σκιρτασεῖτε (=σκιρτήσετε), νικασεῖν (=νικήσειν).

α ἀντὶ ε : ἔγωγα (=ἔγωγε), αἶκα (=αἶκε =ἔάν), ὄκα (= ὄτε).

§ 2. Δίφθογγοι.

- ω ἀντί ου : κῶρος (=κοῦρος), ὄρεσι (=οὔρεσι = ὄρεσι). Μῶσα (=Μοῦσα), τῶ (=τοῦ), ὄχλω (=ὄχλου), τῶς (=τούς), Γολγῶς (=Γολγοῦς), λύκως (=λύκους).
- ο ἀντί ου : παρθένος (=παρθένους), ἀμπέλος (=ἀμπέλους).
- οι ἀντί ου : Μοῖσα (=Μοῦσα), κεῦθοισα (=κεύθουσα), γελάοισα (=γελάουσα), ἔχοισα (=ἔχουσα).

§ 3. Σύμφωνα.

- τ ἀντί σ : φατί (=φησί), τίθητι (=τίθησι), τὺ (=σύ).
- φ ἀντί θ : φλίβεται (=θλίβεται).
- ν ἀντί λ : ἦνθε (=ἦλθε), ἔνθ' (=ἐλθέ), βέντισθ' (=βέλτιστα).
- κ ἀντί τ : ὄκα (=ἔτε), ποκά (=ποτέ), ὄκα (=ὄτέ).
- σδ ἀντί ζ : ἀγοράσδων (=ἀγοράζων), μελίσδετα (=μελίζεται), ἔσδώμεθα (=ἐζώμεθα).

§ 4. Συναίρεσις.

- α ἐκ τοῦ αω, αο, αου : μνᾶν (=μνῶν), ὄρᾶν (=ὄρῶν), πεινᾶντι (=πεινῶντι), βᾶμες (=βῶμες), γελᾶσα (=γελάουσα).
- η ἐκ τοῦ αε : ὄρη (=ὄρα), ὄρητε (=ὄρατε).
- η ἐκ τοῦ αει ἢ αη : φοιτῆ (=φοιτᾶ), ὄρης (=ὄρα).
- ευ ἐκ τοῦ εο ἢ εου : φέρει (=φέρου), βομβεῦσα, ζατεῦσα, ἐλέγει, ἐνδιεινῶντι (=ἐνδινοῦσι), ὠθεῦνται, χεῖλεις, ἀληθεῖς.
- α ἐκ τοῦ εα : θᾶμα (=θέαμα), θᾶσαι (=θέασαι).
- ω ἐκ τοῦ οο : νῶν (=νόον).
- α ἐκ τοῦ αο : πρᾶτος (=πρῶτος).

§ 5. Κρασις.

- χῶκ=καὶ ὁ ἐκ.—ὄλαφος=ὁ ἔλαφος.—κῆγών=καὶ ἐγώ.—κῆν=καὶ ἐν.—ὄπῶλος=ὁ ἀπῶλος.—ὄνθρωπος=ὁ ἄνθρωπος.—κῆφα=καὶ ἔφη.

§ 6. Ἀποκοπή.

ἀμπλέξας=ἀναπλέξας.—ἀνστα, ἀνσταθι=ἀνάστηθι.—καπυρίσσα
=καταπυρίσσα.—πὰρ δὲ=παρὰ δέ.

§ 7. Κλίσις δημάτων.

ες ἀντί εις : συρίσδες (=συρίζεις).

μες ἀντί μεν : δεδοίκαμες, λέγομες.

ντι ἀντί σι : μοχθίζοντι (=μοχθίζουσι, βόσκοντι, ᾠδήκοντι
(=ᾠδήκασι), ἐστάκοντι, γελᾶντι (=γελῶσι), ἐκνα-
σεῦντι (=ἐκνασοῦσι).

εν ἀντί ειν : δωρίσδεν (=δωρίζειν), ἔχεν (=ἔχειν).

σω, σεῦμαι ἀντί σω, σομαι ἐν τῷ μέλλοντι : δωσῶ, ποιησεῖς, δια-
ξεῖς, κεισεῦμαι, λαψῆ (=λήψη), πευσεῖσθε.

ω, εις, ει ἀντί α, ας, ε ἐν τῷ παρακειμένῳ : δεδοίκω, πεπόνθεις,
πεφύκει (=πέφυκε).

ἔω, ξα ἀντί σω, σα ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀορίστῳ τῶν εἰς ζω ρημά-
των : καθίξῃ, θεσπίξασα, ἀπόκλιξον, λυγιξεῖν.

τινὰ εἰς ἄω ἔχουσι τύπους κατὰ τὰ εἰς ἔω : ὄρεοντι, ὄρεῦντι
(=ὄρωντι), ἀνηρώτευν. Καὶ τᾶνάπαλιν : φωνᾶσαι,
φιλάσαι.

τινὰ εἰς ω ἔχουσι τύπους εἰς μι : ποθόρημι (=προσορῶ), νίκημι.

§ 8. Εἰμί, οἶδα.

εἰμὲς=ἔσμεν.—ἐντί=εἰσί.—ἡμες=ἡμεν.—εἶμεν, ἡμεν, ἔμεν=εἶναι.
—ἔσση=ἔση.—ἔσσειται=ἔσται.

ἴσατι=οἶδε.—ἴσαντι=ἴσασι.

§ 9. Ἀρθρον.

τοί, ταί=οἱ αἱ.

§ 10. Ἀντωνυμῖαι.

ἐγὼν=ἐγώ.—ἐμῖν=ἐμοί.— ἄμες = ἡμεῖς. — ἀμέων, ἀμῶν =
ἡμῶν.—ἀμῖν, ἀμμιν, ἀμμι = ἡμῖν. — ἀμέ, ἀμμε=ἡμᾶς. τὸ=σὺ.
—τεν, τεῦς, τεοῦς=σοῦ.—τίν, τοί=σοί.—τέ, τύ, τίν=σέ.—ἀμός=
ἡμέτερος.—τεός=σός.—τῆνος, τήνα, τῆνο=ἐκεῖνος.

§ 11. Ἐπιρρήματα.

αὐτεῖ=αὐτοῦ. — τεῖδε=τῆδε. — τινεῖ=ἐκεῖ. — τηνῶ = ἐκεῖθεν. —
 ὄ=ὄθεν. — προᾶν=πρώην (πρόαν, πρόαν, προᾶν). — ἀμᾶ=ἄμα. — οὐ.
 τῶς=οὕτως. — παντᾶ=πάντη.

§ 12. Προθέσεις.

ποτὶ (πότ) ἀντὶ πρὸς : ποτιδέχεται, ποταμέλγεται, ποτόσδον, πό-
 ταγε (=πρόσαγε). — ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν (=πρὸς τῶν
 Νυμφῶν). — πότ τὸν ἔρωτα (=πρὸς τὸν ἔρωτα).

§ 13. Σύνδεσμοι.

κα, κε=ἄν. — αἰ=εἰ. — αἶκα=ἔάν. — ὄκκα=ὄταν. — ᾶς=ἕως.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ παρίστανται διαλεγόμενοι πρὸς ἀλλήλους ὁ Θύρσις, ποιμὴν ἐξ Αἴτης, καὶ αἰπόλος ἀγνώστου ὀνόματος. Μετ' ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις περὶ τῆς ἐξόχου μουσικῆς τέχνης ἑκατέρου ὁ αἰπόλος παρακαλεῖ τὸν Θύρσιν νὰ ἕσῃ τὸ λαμπρὸν ἄσμα τὸ περιγράφον τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, ὑπισχνεῖται δὲ νὰ δώσῃ αὐτῷ ὡς ἀμοιβὴν αἶγα πολυγάλακτον, ἵνα ἀμέλξῃ αὐτὴν τρεῖς, καὶ κίσεινον ποτήριον καλλιτεχνικώτατα ἐξεργασμένον. Ὁ Θύρσις ἐκτελεῖ τὴν παράκλησιν τοῦ αἰπόλου καὶ ἄδει τὸ ποθητὸν ἄσμα, ὅπερ εἶναι ἐν τῶν ἐξοχωτάτων ποιημάτων τοῦ Θεοκρίτου, ὁ δὲ αἰπόλος εὐχαριστήσας καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν δίδει τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Ὁ διάλογος γίνεται ἐν τερπνῷ ἄλσει τῆς Σικελίας παρὰ πηγὴν, ἧς τὸ ὕδωρ κρημνιζόμενον ἀπὸ βράχου διαρκῶς κελαρύζει. Τὴν θέσιν κοσμοῦσιν ἀγάλματα θεῶν, ἧτοι ἀγαλμα τοῦ Πριάπου καὶ σύμπλεγμα τῶν Κρηναίων Νυμφῶν.

Ὀνομάζεται τὸ εἰδυλλίον *Θύρσις* μὲν ἐκ τοῦ κυριωτέρου τῶν διαλεγομένων προσώπων, *ὠδὴ* δὲ ἐκ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ ὠδῆς τοῦ Δάφνιδος (*).

Τὸ εἰδυλλίον τοῦτο διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

(*) Ὁ Δάφνις, περίφημος μεταξὺ τῶν Σικελῶν ποιμένων βουκόλος καὶ κτηνός, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης τινὸς Σικελικῆς. Ἡ μήτηρ του ἅμα γεννηθέντα ἐξέθηκεν αὐτὸν εἰς δαφνῶνα, ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ὄνομα. Ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν Μουσῶν μὲν τὴν ποίησιν, ὑπὸ δὲ τοῦ Πανὸς τὴν χρῆσιν τῆς σύριγγος. Εἶναι ὁ εὐρετὴς τῶν βουκολικῶν ᾠμάτων καὶ ὁ ἥρωες τῶν βουκόλων. Περὶ τούτου ποικίλοι μῦθοι ὑπάρχουσι. Κατὰ τὸν Θεόκριτον ὁ Δάφνις ἐκ νεανικῆς ἐπάρσεως ἐκαυχῆθη ὅτι αὐτὸς οὐδέποτε θὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος. Ἡ Ἀφροδίτη ὀργισθεῖσα διὰ τοῦτο ἐνέβαλεν εἰς αὐτὸν σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς κόρην, ἧτις ἐμιάνῳς καὶ αὐτὴ ἐρώσα τρέχει πανταχοῦ ἀναζητοῦσα αὐτόν. Ὁ Δάφνις πιστὸς εἰς τὸν λόγον του ἀποφεύγει τὴν κόρην, ἀλλ' ἐν ᾧ παλαίει πρὸς τὴν κατακαίουσάν αὐτὸν φλόγα, τήζεται διαρκῶς καὶ ἐξαντληθειῶν τῶν δυνάμεών του ἀποθνήσκει ἐν μέσῳ τῶν συμπαθειῶν τῶν προσδραμόντων πρὸς παρηγορίαν του ποιμένων καὶ ἀγροτικῶν θεῶν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ III.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Αἰπόλος τὴν φροντίδα τοῦ ποιμνίου του εἰς τὸν φίλον του Τίτυρον ἐμπιστευθεὶς πηγαίνει νὰ κάμη κῶμον (πατινάδα) πρὸς τὴν ἀπιστον ἐρωμένην του Ἀμαρυλλίδα. Φθάσας ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ κατόκει, παραπονεῖται διὰ τῶν ἀσμάτων του διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν τῆς κόρης καὶ διὰ διαφόρων μέσων (δώρων, παρακλήσεων, ἀπειλῶν, προβολῆς παραδειγμάτων) τὴν γνώμην αὐτῆς προσπαθεῖ νὰ μετατρέψῃ. Οὐδὲν ὅμως κατορθοῖ καὶ περιπίπτει εἰς ἀελπισίαν.

Ἡ σκηνὴ εἶναι ἀπὸ τοῦ στίχου 1—5 παρὰ τὸ ποιμνιον τοῦ Αἰπόλου, ἀπὸ δὲ τοῦ στίχου 6—51 παρὰ τὸ σπήλαιον τῆς Ἀμαρυλλίδος.

Ἐπιγράφεται τὸ εἰδύλλιον *Αἰπόλος* ἀπὸ τοῦ ἐρωῶτος, *Ἀμαρυλλίς* ἀπὸ τῆς ἐρωμένης, *Κωμαστὴς* ἀπὸ τοῦ πράγματος.

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο, ἐν ᾧ περιέχεται τόση ποικιλία αἰσθημάτων καὶ τόση ἔντασις συγκινήσεων, ἀποτελεῖ μικρὸν δραμάτιον δυνάμενον νὰ διαιρεθῇ εἰς ἕξ μέρη.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XI.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ὁ Θεόκριτος ἀπευθύνει πρὸς τὸν φίλον του Νικίαν, ἱατρὸν καὶ ποιητὴν ἐκ Μιλήτου, βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι κατὰ τοῦ ἔρωτος οὐδὲν ἄλλο φάρμακον ὑπάρχει ἢ ἡ ᾠδὴ καὶ ἡ θεραπεία τῶν Μουσῶν. Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του φέρει ὡς παράδειγμα τὸν ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ὅστις ἐρῶν ἔμμανῶς τῆς περιφρονούσης αὐτὸν θαλασσίας Νύμφης Γάλατειας διεσκέδαζε τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ᾄδων. Ὁ κωμικὸς ἔρωσ τοῦ Κύκλωπος

πρὸς τὴν Γαλάτειαν ἐχρησίμευσεν ὡς εὐθυμος ὑπόθεσις εἰς πολλοὺς ποιητάς. Ὁ Θεόκριτος ἀναπτύσσει τὸ θέμα τοῦτο μετὰ πολλῆς ἀστειότητος καὶ χάριτος. Παριστᾷ τὸν Κύκλωπα καθήμενον ἐπὶ βράχου βλέποντος πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν κατοικίαν τῆς ἐρωμένης του, καὶ ἄδοντα περιπαθὲς ἄσμα, ἐν ᾧ ἐκφράζει τὰ ἐρωτικά του αἰσθήματα μετὰ τρυφερότητος ἀναρμόστου εἰς τὰ ἄγροικα ἦθη του καὶ τὴν ἀγρίαν κατασκευὴν του καὶ διὰ τοῦτο προκαλοῦσιν τὸν γέλωτα. Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο διὰ τὴν πολλὴν του χάριν πολλοὶ ποιηταὶ ἐμιμήθησαν.

Σκοπὸς τοῦ εἰδυλλίου εἶναι νὰ συμβουλευσῇ τὸν ἐρωτόβλητον φίλον του Νικίαν νὰ ζητήσῃ τὴν παρηγορίαν τοῦ ἐρωτός του ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν Μουσῶν, ὑφ' ὧν τοσοῦτον ἠνυόθη ὡς ποιητής.

Διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΗ

Περὶ Ἀδώνιδος καὶ Ἀδωνίων.

Ὁ Ἄδωνις, υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωτος, βασιλέως τῆς Κύπρου, ἦτο μυθολογικὸς νεανίας ἐξόχου ὠραιότητος ἀσχολούμενος εἰς τὴν νομὴν ποιμνίων καὶ εἰς τὸ κυνήγιον (εἰδύλλ. 1. 199). Ἐνεκα τοῦ κάλλους του ἡ Ἄφροδίτη ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον ἐμμανῶς, ὥστε τὸν ἠκολούθει πανταχοῦ εἰς τὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς του. Ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας ἤγειρεν ἐπ' αὐτὸν συνεργεῖν τῆς Ἀρτέμιδος κάπρον, ὅστις κατεσπάρραξεν αὐτόν, ἐκ δὲ τοῦ αἵματός του ἐβλάστησε τὸ ἄνθος ἀνεμώνη. Ἡ Ἄφροδίτη κατελυπήθη διὰ τὸν θάνατόν του, ὁ δὲ Ζεὺς οἰκτίρας αὐτὴν ἐπέτρεψεν ἵνα ὁ Ἄδωνις ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν ζωὴν (εἰδύλλ. 15. 103).

Ἐκ τούτου προῆλθον αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἀδώνιδος, αἵτινες ἐκα-

λοῦντο Ἀδώνια. Αἱ ἑορταὶ αὗται ἐτελοῦντο κατ' ἔτος μεγαλοπρεπῶς ἐν πολλαῖς χώραις καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, διήρουν δὲ δύο ἡμέρας. Ἡ πρώτη ἡμέρα, καθ' ἣν ἐώρταζον ἐν χαρᾷ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἀδωνίδος, ἐκαλεῖτο εὐθρσεις, ἡ δὲ δευτέρα, καθ' ἣν ἐθρήνουν τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐκαλεῖτο ἀφαισμός. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐστόλιζον τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδωνίδος μεγαλοπρεπῶς καὶ παρέθετον αὐτῷ ὀπώρας καὶ γλυκύσματα παντὸς εἶδους (στίχ. 111), κατὰ τὴν δευτέραν (στίχ. 132) αἱ γυναῖκες ἐν πομπῇ μετέφερον τὸ εἶδωλον εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἔροπτον εἰς τὴν θάλασσαν θρηνοῦσαι γοερῶς. Ἐν τῷ XV εἰδυλλίῳ περιγράφονται τὰ γεγονότα τῆς πρώτης ἡμέρας Ὁ μῦθος τοῦ Ἀδωνίδος προῆλθεν ἐκ Συρίας. Ὁ Ἀδωνις εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς, ἥτοι τῆς φύσεως τῆς γεννωμένης τὸ ἔαρ καὶ ἀποθνησκούσης τὸ φθινόπωρον.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἡρωίδες τοῦ εἰδυλλίου τούτου εἶναι δύο γυναῖκες Συρακόσσαι τῆς μικρᾶς Ἀστικῆς τάξεως, ἡ Γοργῶ καὶ ἡ Πραξινόη, παρεπιδημοῦσαι μετὰ τῶν συζύγων των ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Κατοικοῦσι πολὺ μακρὰν ἀλλήλων καὶ ἔνεκα τούτου δὲν βλέπονται συχνά. Τέλος μετὰ παρέλευσιν χρόνου κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀδωνίων ἡ Γοργῶ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινόης, ἀμφότεραι δὲ ἀποφασίζουσι νὰ ἐξέλθωσιν ἵνα ἴδωσι τὴν ἑορτήν, ἥτις κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχε προσλάβει ἔκτακτον μεγαλοπρέπειαν, διότι τὴν διακόσμησιν τοῦ εἰδώλου τοῦ Ἀδωνίδος εἶχεν ἀναλάβει αὐτὴ ἡ βασίλισσα Ἀρσινόη, ἡ σύζυγος τοῦ Πτολεμαίου. Ἐξεληθοῦσαι φθάνουσι μετὰ πολλοῦ κόπου ἔνεκα τοῦ πυκνοῦ συνωστισμοῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅπου βλέπουσι τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδωνίδος καὶ ἀκούουσι τὴν εἰς αὐτὸν ὄφραϊαν ᾠδὴν, ἐκφράζουσαι πανταχοῦ τὰς ἐντυπώσεις των ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὰς συμβαινόντων ἐν φλυαρίᾳ ὀχληρᾷ μὲν μέχρι τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐν στίχ. 87 δυσάρεστον ἐπεισόδιον, ἀλλὰ λίαν παραστατικῇ τῶν πραγμάτων.

Τὸ εἰδυλλίον τοῦτο, ὅπερ ἐποιήθη κατ' ἀπομίμησιν τῶν Ἰσθμιαζουσῶν, μίμου τοῦ Σώφρονος, διακρίνεται ἅμα μὲν διὰ τὴν ποι-

κίλιαν καὶ τὴν τεχνικὴν διεξαγωγὴν τῶν πραγμάτων, ἀμα δὲ διὰ τὴν ἀκριβῆ διαγραφὴν τῶν προσώπων. Ἡ παράστασις ἐν αὐτῷ εἶναι τόσον ζωηρὰ καὶ φυσικὴ, ὥστε νομίζει τις ὅτι παρίσταται πρὸ πραγματικῶν γεγονότων, ἢ δὲ διαγραφὴ τοῦ ἤθους τῶν δύο γυναικῶν εἶναι τοιαύτη, ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει σημερινὰς γυναῖκας.

Ἐπιγράφεται *Συρακόσαι* μὲν ἐκ τῆς πατρίδος τῶν γυναικῶν, *Ἀδωνιάζουσαι* δὲ ἐκ τοῦ πράγματος, ἥτοι αἱ θεώμεναι τὰ Ἀδώνια.

Σκοπὸς τοῦ ποιητοῦ εἶναι νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν Πτολεμαῖον καὶ τὴν Ἀρσινόην. Τοῦτο δὲ κατορθοῖ οὐχὶ ἐπιζητῶν αὐτὸς ἐπαίνους, ἀλλ' ἀφίνων τὰς γυναῖκας καὶ τὴν αἰοιδὸν νὰ ἐκφράσωσι τὰς ἐντυπώσεις των ἐπὶ τῶν πραγμάτων.

Τὰ πρόσωπα εἶναι Γοργώ, Πραξινοῆ καὶ θεραπαινίδες αὐτῶν. Παρεισάγονται δὲ γραῦς τις, ἀνὴρ ξένος καὶ γυνὴ αἰοιδός.

Ἡ σκηνὴ εἶναι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς, ἔπειτα ἐν τῇ ὁδῷ καὶ τελευταῖον ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Ὅθεν τὸ εἰδύλλιον δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία μέρη.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

- ἄ=ἦ.—ἄ μὲν—ἄ δὲ=ἦ μὲν—ἦ δὲ=ἦ μία μὲν—ἦ ἄλλη δέ.
 ἄ—ἦ=βεβαίως.
 ἀγεῖτο=ἦγεῖτο.
 ἀγητόν=θαυμαστόν.
 ἀγκοίνη=ἀγκάλη.
 ἄγρα=κυνήγιον.
 ἀδαμάντινος=ἕξ ἀδάμαντος, σκληρότατος.
 ἀδύς=ἦδύς, ἀδύ τι=γλυκὺ κάπως, ἀδύς κηρός=εὐώδης.
 ἀδέα (ἐνεργητ.) φωνή=γλυκεῖα φωνή.—ἀδεῖα (παθητ.) καὶ γε-
 λάοισα=χαρούμενη καὶ γελῶσα.
 Ἄδωνις=ὠραιότατος νεανίας ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης· ὄρα
 εἰδύλ. 15 εἰσαγωγή.
 ἀείσης=ἄσης, ἀείδω=ἄδω.
 ἀεργός=ἀργός. Ἄεργοις αἰὲν ἑορτά, παροιμία «οἱ ἄργοι ἔχουσι
 πάντοτε ἑορτήν, εἶναι πάντοτε στολισμένοι καὶ ἔτοιμοι πρὸς
 ἕξοδον». Διὰ τούτων παρακαλεῖ τὴν φίλην τῆς νὰ τὴν περι-
 μένη νὰ ἔτοιμασθῆ.
 ἀηδονιδεὺς=τὸ μικρὸν τῆς ἀηδόνας, ἀηδονάκι.
 ἀθρέω ὦ=βλέπω.
 ἄθρως=ἄθρους=ἄθρός=πυκνός.
 αἰ=εἶ.
 Αἰγίλος ἦρως, ἕξ οὗ ἔπωνομάσθη ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Αἰγυλῖα
 οὗ αἰ ἰσθάδες (Αἰγυλιῖδες ἰσθάδες) ἦσαν περιφημοὶ (πρβλ.
 σήμερον τὰ Κουμιώτικα σῦκα). Ἄπ' Αἰγίλου=ἀπὸ τῆν
 Αἰγυλῖαν.
 Αἰγυπτιστὶ=κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, οἵτινες ἦσαν ὀνο-
 μαστοὶ διὰ τὴν πονηρίαν καὶ πανουργίαν των καὶ διὰ τὴν
 περὶ τὸ κλέπτειν ἐπιτηδειότητά των.
 Ἄιδαν=Ἄιδην=Ἄδην.—Ἄιδα=Ἄδου.
 αἰετοὶ=ἄετοί. Οἱ ἄετοὶ οἱ φέροντες τὸν Γανυμήδην ἐχρησίμευον
 ὡς ὑποστηρίγματα τῆς κλίνης τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄδῶ-
 νιδος. Τοῦτο δηλοῖ τὸ κατωτέρω : τάπητες ἄνω.
 αἶκα=αἶκεν=ἔάν.
 αἶμασιᾶ=φράκτης (ἀπὸ ἀγκάθια ἢ ἀπὸ λίθους), μάνδρα.

αινόθρυπτος=ὄκηρός, κυρίως λίαν τρυφηλός.

αἰολίχον=ποικίλον, ἐκ τοῦ αἰόλος=λάμπων, ποικίλος.

αἰπόλος=βοσκὸς αἰγῶν.

αἰπύς, αἰπεινός=ὑψηλός.

Αἴτνη=πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Αἴτνην τὸ ὄρος.

αἰὼν=ἡιῶν=ἄκτῆ.

ἄκανθος, φυτὸν ἀκανθῶδες, οὗ τὰ φύλλα ἐμιμήθησαν εἰς τὰ ἔργα
τῆς τέχνης (Κορινθιακὸν κιονόκρανον).

ἄκις=ποταμὸς τῆς Σικελίας.

ἄκρος=χειμῶνος ἄκρω (=ἄκρου)=ὅτε ὁ χειμὼν εὐρίσκεται εἰς τὸ
ἀκρότατον αὐτοῦ σημεῖον, εἰς τὴν ἀκμὴν του, εἰς τὴν καρδίαν
τοῦ χειμῶνος.—ἄκρα (τὰ) Ἄργεος=αἱ κορυφαὶ τοῦ Πελασγι-
κοῦ Ἄργους, οἱ ἐξοχώτατοι τῶν Ἀργείων.

ἀκράτιστον=ἀκράτισμα=πρόγευμα. Ὅρα καθίζω.

ἀκριδοθήρα=παγὶς πρὸς ἄγρην ἀκρίδων.

ἀλάβατρον=μικρὸν δοχεῖον ἐπίμηκες μὲ στενὸν λαιμόν, μυρο-
δοχεῖον.

ἀλέγω=φροντίζω—οὐκ ἀλέγω=δὲν σὲ λογαριάζω.

ἀλέματος=ἠλέματος (ἠλεός, ἠλίθιος)=ἀνόητος.—ὦ τῆς ἀλεμάτου
ψυχᾶς=ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!

ἀλεῦμαι=ἀλοῦμαι (ἄλλομαι)=θὰ πηδήσω.— ἄλλεται ὀφθαλμὸς=
πηδᾷ, λαγκεύει.

ἄλιος=ἥλιος. Ὅρα λέξιν.

ἄλιτροτος (ἄλις—τρούω)=θαλασσοδαρμένος.

ἄλλοκα=ἄλλοτε.

ἄλωά=ἄμπελος.

ἄμᾶ=ἡμετέρα. Ἡ κλίνη ἔστρωται ἄμᾶ (κατηγορ.)=ἡ κλίνη, ἣ
ἔστρωται, ἄμᾶ ἐστι, δηλ. μὲ ἔρια τῆς Σάμου καὶ τέχνην τῆς
Μιλήτου.

ἄμᾳ=ἄμα=συγχρόνως, μαζί.

ἄμαρ=ἡμαρ=ἡμέρα.—ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ=ἡμέρα τῇ ἡμέρα, μὲ τὴν
ἡμέραν.

ἄμαρυλλίς=ὄνομα ποιμενίδος ἐρωμένης τοῦ αἰπόλου.

ἄμάσας=ἄμήσας (ἄμάω-ῶ)=θερίσας, κόψας.

ἄμέ, ἄμμε=ἡμᾶς.

ἄμήχανος=ἀδέξιος.

ἄμῖν, ἄμμιν=ἡμῖν.

- ἄμοιβαδὶς=ἄμοιβαίως.
 ἄμπέχονον (ἄμπέχωνον)=λεπτὸν ἐπανωφόριον, εἶδος σαλιοῦ ἢ μαν-
 τηλιοῦ.
 ἀμπλέξας=ἀναπλέξας=περιπλέξας, περικοσμήσας.
 ἄμπυξ=ταινία πρὸς ἀνάδσειν τῆς κόμης, διάδημα.
 ἄμφιπολῶ=περιφέρομαι.
 ἄμφῶης-ες (ἄμφι=οὔσας, οὔς)=ἄμφωτον, ἔχων δύο ὄτα, λαβὰς (χε-
 ρούλια).
 ἀνάνυτα=ἀνήνυτα=ἀτελευτήτως.
 Ἄνάπω=Ἄνάπου, ποταμοῦ τῆς Σικελίας.
 ἀνάριστος=ἀπρογευμάτιστος.
 ἀνεχοίμην κα=ἀνεχοίμην ἄν, ἐνν. καιόμενος. Ἡ ἔννοια· ἀφ' οὗ
 καιόμαι κατὰ τὴν ψυχὴν (ἐκ τοῦ ἔρωτος) ἤθελον ἀνεχθῆναι νὰ
 καιόμαι καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἀκόμη (ὄχι μόνον κατὰ τὸ
 ἄλλο σῶμα).
 ἀνηθον=τὸ γνωστὸν φυτόν.
 ἀνηρώτευν=ἀνηρώτων.
 ἀνθεα=χυμοὺς ἀνθέων.
 ἀνθέρικος=καλάμη ἀσφοδέλου, σφραδουκλιοῦ.
 ἀνίημι=χαίλω, ἀφίνω. — ἀνησεῖν=ἀνήσειν. — κόλπων ἀνεῖσαι=—
 ἀφήσασαι (νὰ πέσῃ).
 ἀννε=ἦννε (ἀνύω)=διήννε, ἐξηκολούθει, ὑπέμενε.
 ἀνωθεν=ἀνέκαθεν, ἐκ καταγωγῆς.
 ἀξῆ, ἀξοῦμαι=ἄξομαι. — ἄγομαι=λαμβάνω.
 ἀξῶ, ἄξω=ἄγω.
 ἀοῦς=ἠοῦς=αὐγῆς. — ἀῶθεν=ἠῶθεν=ἀπὸ πρωΐας, αὔριον.
 ἄπαν ἐπιρ.=ἐντελῶς, ἔξ ὀλοκλήρου. — ὄρυπος ἄπαν. — ὄξος ἄπαν.
 ἀπενθεῖν=ἀπελθεῖν. — ὥσπερ ἐγὼ κλπ. — ὥσπερ ἐγὼ νῦν λανθάνο-
 μαι (=λησημονῶ) ἀπελθεῖν οἴκαδε καθήμενος ὄδε.
 ἄπερ=ἦπερ=ὅπου.
 ἀποισῆ, ἀποισοῦμαι=ἀποίσομαι. — ἀποφέρομαι=λαμβάνω ὀπίσω
 (ὡς ὀφειλόμενον), λαμβάνω δικαιωματικῶς.
 ἀπόκλαξον=ἀπόκλεισον. — ἀποκλάξας=ἀποκλείσας.
 ἀποκλίνομαι=στηρίζομαι, ἀκουμβῶ,
 ἀπομάσσω = 1) σπογγίζω, 2) ἰσάζω μὲ τὸ ἀπόμακτρον (τὴν
 κόφτραν) τὸ μέτρον τῶν καρπῶν (σίτου κλπ.), πληρῶ ἀκρι-
 βῶς. — μή μοι κενεὰν (χοίνικα) ἀπομάζης=μή μοῦ ἰσά-

σης μὲ τὴν κόφτραν, μὴ μοῦ γεμίσης ἀκριβῶς τὴν κενὴν χοί-
νικα, ἄφησέ τιν κενὴν. Παροιμία ἀπὸ τῆς διανομῆς τοῦ σίτου
εἰς τοὺς δούλους ὑπὸ τῶν ἐπιστατῶν, οἵτινες δὲν ἐπλήρουν τὴν
χοίνικα. Ἡ ἔννοια : δὲν σὲ ἔχω ἀνάγκην, διότι δὲν εἶμαι δούλη
σου. Μὴ μοῦ ἰσάσης τὴν χοίνικα. Ἐφησέ τιν κενὴν (πρὸβλ. νὰ
μοῦ κόψης τὸ νερὸ νὰ ξεραθοῦν τὰ πρᾶσα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω).

ἀποτίματα=ἀπομαθήματα.

ἀπριξ=σφιγκτά.

ἀπρῦς=μπαμπᾶς, τατᾶς. Παιδικὸν ὑποκοριστικόν.

ἀπωθεν=μακρὰν. — τυτθὸν ὅσον ἀπωθεν=τόσον μακρὰν ὅσον εἶναι
ὀλίγον (τυτθόν), ὀλίγον μακρὰν.

ἀργαλέω=ἀργαλέου=δεινοῦ.

ἄρδω=βρέχω.

Ἄρεθουσα=περίφημος πηγὴ τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Συρακούσας
πηγᾶζουσα κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τοῦ Ἄλφειοῦ.

ἄρέσκομαί τινά τινι = εὐχαριστῶ, ἱκανοποιῶ, φιλοδωρῶ τινά
μέ τι.

ἄρκευθος=κέρδος.

ἄρα, ἔξ ὄνομασι. ἀρῆν=1) ἀρσενικὸν πρόβατον, κριός, 2) ἀρ-
νίον. Ὅρα σακίτας.

ἀσκητὸς=μετὰ τέχνης καμωμένος, ἐστολισμένος.

ἄσσον (ἄγχι)=πλησιέστερον.

ἄσῶ, ἀσεῦμαι=ἄσομαι (ἄδω)=θα τραγουδήσω.

Ἄταλάντη=παρθένος ὠραιοτάτη καὶ λίαν ταχύπους. Ἀποφεύ-
γουσα διὰ χρησμὸν τὸν γάμον ἐπρότεινεν εἰς τοὺς μνηστῆρας
ἀγῶνα δρόμου ὑπὸ τὸν ὄρον τὸν ἠτιώμενον νὰ φονεύῃ, τὸν
δὲ νικητὴν νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον. Ἐν ᾧ δὲ πολλοὺς εἶχε φο-
νεύσει, ὁ Ἴππομένης ἀναλαβὼν τὸν ἀγῶνα ἔσφιπτε κατὰ τὸν
δρόμον χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων δοθέντα αὐτῷ ὑπὸ τῆς
Ἀφροδίτης καὶ νικήσας αὐτὴν ἀσχολουμένην περὶ τὴν συλλο-
γὴν τῶν μῆλων τὴν ἔλαβε σύζυγον.

ἄτερο=μακρὰν.

ἀτιτάλλει=περιποιεῖται.

ἄτροπος=ἀδιάκοπος, αἰώνιος.

ἄτροτος=ἀπέραντος, ἀτελείωτος.

ἀτύξι=ὥστε νὰ ἐκπλήξῃ. — ἀτύζω=ταράττω, ἐκλήσσω.

αὔ=ἔξ ἀντιθέτου, ἀφ' ἑτέρου.

αὐλά=αὐλή=τὰ ἀνάκτορα. — ἔξ αὐλᾶς, ἐν. ἔρχη.

- αὐλεία (θύρα)=αὐλόπορτα.
 αὐτεῖ=αὐτοῦ, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει (χωρὶς νὰ κινῆται).
 αὔτις=αὐθις=πάλιν.
 αὐτῶ=αὐτοῦ.
 αὐτως=ἔτσι, ἄνευ κρότου.
 ἀφνειὸς=πλούσιος.
 ἄχραντον (ἄ-χραίνω)=ἀμόλυντον, ἀμεταχειρίστον, ἀνέγγικτον.
 ἄωρὶ νυκτὸς=εἰς ἀκατάλληλον ὥραν τῆς νυκτός, ἄργά τὴν νύκτα,
 μεσάνυκτα.
 βαίτα=δερμάτινον φόρεμα τῶν ποιμένων, διφθέρα, κοζόκα.
 βᾶμες=βῶμεν=ἄς ὑπάγωμεν.
 βαρυμάνιος=βαρυμήνιος, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὀργὴν) ἔχων.
 βαρὺς=ἀφόρητος, φοβερός.
 βατεῦνται (βατέω)=βατεύονται.
 βέβηλοι=ἀμύητοι (τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων).
 βέλεμον=βέλος.
 Βελλεροφῶν=υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου, ὀνομαστός, διότι
 ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν.
 Βερενίκη=μήτηρ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ
 συζύγου του Ἄρσινόης θεοποιηθεῖσα μετὰ τοῦ συζύγου της
 ὑπ' αὐτῶν (προβλ. 15, 47).
 βιάζευ=βιάζου (βιάζομαι)=ἄνοιγε διὰ τῆς βίας δίδον.
 βόλος=ῥίψιμον.—εἰς βόλον=διὰ νὰ τὸ ῥίψῃ.
 βομβεῖντι=βομβοῦσι=βουίξουν.—ἡ βομβεῦσα μέλισσα=ἡ ὁποία
 βομβεῖ.
 βοτὰ=βοσκήματα, πρόβατα.
 βουκόλος=βοσκὸς βοῶν.—ὁ βουκόλος=ὁ Ἁγχίσης, ὅστις ἀγαπη-
 θεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἰνεῖαν.
 βούτας=βουκόλος.
 βράγγια=τὰ σπάραχα τῶν ἰχθύων.
 βρόχθος=φάρυξι, καταπιώνας.—κατὰ βρόχθοιο γένοιτο=εἶθε νὰ
 ὑπάγῃ (νὰ ὀλισθήσῃ) τοῦτο κάτω ἀπὸ τὸν φάρυγγά σου γλυκὺ
 ὡς μέλι, εἶθε νὰ σοῦ γίνῃ αὕτη ἡ εὐχαρίστησις, εἶθε νὰ ἀπο-
 λάυσης ταύτης τῆς ἡδονῆς.
 γᾶ=γῆ.—ἐν τᾷ γᾶ=ἐν τῇ χώρᾳ (ταύτῃ).
 γαιθεῖ=γηθεῖ=χαίρει.
 γαλαί=αἱ γαλαῖ. Παροιμία κατὰ τῶν ὀκνηρῶν (προβλ. τὰ ἡμέ-
 τερα : κύττα μὴ ξυπνήσης τῆς γάτες, μὴ σπάσης ταυγά).

- γᾶμαι=γῆμαι=νὰ λάβη σύζυγον.
 γὰρ δὴ, ἦ γὰρ=διότι βεβαίως.
 γαρούσαινο=γηρούσαινο (γηρούομαι)=εἶθε νὰ ψάλωσι.—ἀηδόσι=
 μὲ τὰς ἀηδόνας (διαγωνιζόμεναι).
 γελᾶντι=γελῶσι.—γελάοισα, γελᾶσα=γελῶσα.
 γαῦρος=ὑπερήφανος, καμαρώνων.
 γενώμεθα—τί γενώμεθα ;=τί νὰ γίνωμεν, τί νὰ κάμωμεν ;
 γεραίτερος=ἐντιμότερος.
 γεώλοφος=γήλοφος=λόφος ἐκ χώματος (ὄχι πετρώδης).
 γλαυκός=στίλβων, γαλανός.
 γλυκύμαλον=γλυκύμηλον.
 γλύφανον=ἐργαλεῖον λεπτοουργικὸν πρὸς γλυφὴν (σκάλισμα) ξύλου,
 κοινῶς σκαρπέλλο.—γλυφάνοιο ποτόσδον=ἔχον ὁσμὴν γλυ-
 φάνου, μυρίζον ὅπως τὸ ξύλον τὸ σκαλιζόμενον μὲ τὸ γλύφα-
 νον, καινουργές.
 Γολγοῖ=πόλις τῆς Κύπρου.
 γραιᾶν=γραιῶν=παιαιῶν.
 Γραῖω=Γραίου (ἦ)=θυγάτηρ τοῦ Γραίου.
 γραμμата=ζωγραφήματα, προσχέδια (μοντέλα).
 γριπεὺς=ἄλιεύς.
 δαίδαυμα=ἀριστούργημα.
 δαλεῖται=δηλεῖται (δηλέομαι)=βλάπτει.
 δαμάλοι=δαμάλεις, αἱ δυνάμεναι δαμασθῆναι.
 δέδμανθ⁷=δέδμηται.—δέμω=κτίζω.
 δεδύκειν=δεδυκέναι=ὄτι ἔχει δύσει.
 δέπας=ποτήριον.
 Δευκαλίωνες=οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἕλληγ, ὁ Ἄμφι-
 κτύων καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν.
 δηθὰ=πολὺν καιρόν.
 διαδὺς κισσόν=διελθὼν τὸν περὶ τὸ ἄντρον κισσόν.
 διαθρύπτομαι=ἐτοιμάζομαι, κυρίως κάνω τὰ νάζια μου, λαμβάνω
 τὴν στάσιν μου.
 διαξείς=διάξεις, διάγω.
 διαχρηστεῖται=διαχρήσεται.—διαχρῶμαι=διαφθείρω, καταστρέφω.
 δίνη=ὑδατοστρόβιλος.
 Διοκλείδης=σύζυγος τῆς Γοργοῦς.
 Διομήδης=υἱὸς τοῦ Τυδέως, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς ἐκ τῶν ἀν-
 δρειοτέρων Ἑλλήνων τῶν ἐκστρατευσάντων κατὰ τῆς Τροίας,

- τραυματίσας κατά τινα μάχην (Ἰλ. Ε 336) τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν χειρᾶ.
- δίφρος=κάθισμα ἄνευ στηρίγματος τῶν νώτων καὶ τῶν χειρῶν, σαμνί.
- Διωναία=ἡ Ἀφροδίτη ἐκ τῆς μητρὸς της Διώνης.
- δοκησεῖς (δοκῶ)=θά νομίσης. Ἡ σύνταξις: δοκησεῖς πεπλυσθαι νιν (αὐτὸ) ἐν κράναισι (κρήναις) Ὠρῶν, εἰς τὰς κρήνας, ἐν αἷς λούονται αἱ Ὠραι, αἵτινες εἰς τὰ ἀντικείμενα, μεθ' ὧν ἔρχονται εἰς ἐπαφήν, μεταδίδουσι κομψότητα καὶ χάριν.
- δριμυὺς=ὁ καίων (τσούζων) εἰς τὴν γεῦσιν, τσουχτερός.—δριμεῖα χολή=δραστικὸν δηλητήριον (φαρμάκι).
- δρυὸς ἄκρα=ἀκρόδρυα=ὀπωροφόρα δένδρα.
- δύσερως=κακός, ἀδέξιος ἔραστής.
- δύσσοος (δυσ-σόος, σῶος)=ἄθλιος, δυστυχής.
- δύστανος=δύστηνος=ἄθλιος.
- ἔγεντο=ἐγένετο.
- ἔγκειμαι=εἶμαι ἀφωσιωμένος.
- ἔγχει, ἔγγέω=χύνω.
- ἔγχριστον=ἐπαλειφόμενον, ἐπιχριστόμενον.
- ἔθειράζω=κομῶ.—καλὸν ἔθειράζοντες=καλὴν κόμην τρέφοντες, καλλιέθειροι, καλλίκομοι.
- εἶδατα (εἶδαρ)=ἑδέσματα, πλακοῦντες, πέμματα, γλυκύσματα.— ὅσα εἶδατα κλπ. Ἡ σύνταξις: ὅσα εἶδατα γυναῖκες πονέονται ἐπὶ πλαθάνω—ὅσα τε (πονέονται) ἀπὸ μέλιτος—τά τε (πονέονται ὀπτῶσαι) ἐν ἐλαίῳ, πάντα (ταῦτα) αὐτῷ τῆδε πάρεστι πετεηνά καὶ ἐρπετά (κατηγορ.).
- εἰλεὸς=φωλεὰ (θηρίου, ὄφρος), τρύπα.
- εἰλοῦμαι=περιελίσσομαι.
- εἰμὲς=ἔσμεν—ἐν καλῷ (τόπῳ)=ἐν ἀσφαλείᾳ.
- ἐκαστέρω=πολὺ μακρὰν.
- ἐκλανθάνω=λήθην ἐμποιῶ.
- ἐκναυσεῦντι=ἐκναυσοῦσι (ἐκναίω)=θά διαφθειρωσιν ὅλα, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ εὐχαριστηθῶμεν.
- ἐκπελότασαι (ἐκπέτομαι)=ποῦ ἔχεις πετάξει μὲ τὸν νοῦν σου, τί ἀνοησῖαι εἶναι αὐτὰ ποῦ σκέπτεσαι;
- ἐλαύνω=βόσκω.
- ἐλέγευ=ἐλέγον=ἐλέγεσο.
- ἐλη, αἶρω=λαμβάνω.

Ἐλίκης ἡρίον=τὸν τύμβον τῆς Ἐλίκης εὐρισκόμενον ἐν Ἄρκαδίᾳ.
Ἡ Ἐλίκη, ἣτις ὀνομάζεται καὶ Καλλιστώ, ἦτο θυγάτηρ τοῦ
Λυκάονος. Ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν
Ἄρκαδα. Ταύτην ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας μετε-
μόρφωσεν εἰς ἄρκτον, τοξευθεῖσαν δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ
διαταγὴν τῆς Ἥρας κατέταξε μεταξὺ τῶν ἀστέρων ὀνομάσας
Μεγάλην Ἄρκτον.

ἔλιξ=τὸ γυριστὸν βλαστάρι (κοινῶς ψαλίδα) τοῦ κισσοῦ, τοῦ κλή-
ματος κλπ.

ἔλικτάν=ἔλικτήν=ἣτις δύναται νὰ στρέφηται περὶ τὸ χεῖλος, νὰ
ὀλισθαίνειν κατὰ μῆκος τοῦ χεῖλους.

ἐλίχουσος=φυτὸν ἀναρριχόμενον μετὰ χρυσουειδοῦς ἀνθους ἢ καρ-
ποῦ, κοινῶς δάκρυα τῆς Παναγίας.

ἔλλοπιεύω=ψαρεύω.

ἐμὶν=ἐμοί.—ἐμὶν δοκεῖ=ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

ἐμπερόναμα. Ὅρα περονατρίς.

ἐναλλα=ἄλλοῖα, ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

ἐνδιαθρύπτομαι=καμαρώνω, κάμνω νάζια.

ἐνδινούντι=ἐνδινούσι=περιστρέφονται, κινούνται.

ἐνδοί=ἐνδον=μέσα.—ἐνδοὶ πᾶσαι=μέσα εἶναι ὕλαι. Παροιμία
ἐπὶ ἀσφαλιζομένων προελθοῦσα ἀπὸ τῶν γάμων. Αἱ φίλαι τῆς
νύμφης συνοδεύουσαι αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας τοῦ νυμφικοῦ
θαλάμου προσποιούνται ὅτι δὲν θέλουν νὰ τὴν ἀφήσουν εἰς
τὸν γαμβρόν. Ἐκεῖνος δὲ ἀποχωρῖσας αὐτὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας
καὶ ἐγκλείσας μαζί του ἐν τῷ θαλάμῳ, ἐν ᾧ εἷς ἐκ τῶν φίλων
του φυλάττει τὴν θύραν, ἀναφωνεῖ μετὰ χαρᾶς «μέσα εἶναι
ὄλαι», δηλαδὴ ἐκεῖναι ὑπὲρ ὧν ἐνδιαφέρομαι.

Ἐνδυμίον=ποιμὴν ἢ κυνηγὸς ὃν ἐρωτευθεῖσα ἡ Σελήνη ἐβύθισεν
εἰς αἰώνιον ὕπνον ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου τῆς Κασίας καὶ κα-
τερχομένη καθ' ἐκάστην νύκτα ἠσπάζετο.

ἐνείκαι=ἐνέγκαι (φέρω)=εἴθε νὰ φέρῃ, νὰ παραγάγῃ.

ἐνεῖσαι, ἐνίημι=ἐμβάλλω.

ἐνθ'=ἐλθέ.

ἐνόρχας=ἐνορχος, βαρβᾶτος, ὁ μὴ εὐνοῦχος.

ἐντί=εἰσί.

ἐντοσθεν=ἐντός, δηλ. ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ κισσυβίου, ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὴν κατὰ τὰ χεῖλη αὐτοῦ γυρολόχον τοῦ κισσοῦ.

- ἔξεις=ἔξεις (ἔχω).—οὐχ ἔξεις ἔλαττον=δὲν θὰ εἶσαι χειρότερα (ἢ ἔχεις νῦν ἐν τῇ θαλάσῃ).
- ἔξένθοις=ἔξέλθοις (εἶθε).
- ἐπίπαστον=ἐπιπασσόμενον, πασπαλιζόμενον.
- ἐπιροεῖ=ἐπέροχεται (ὡς χεῖμαρρος).
- ἐπόνασαν=ἐπόνησαν=ἔξετέλεσαν.
- ἐπτάδραχος=ὁ ἀξίζων ἐπτά δραχμάς. Ἡ σύνταξις: ἔλαβε (ἡγόρασε) χθὲς πέντε πόκους (ἔροίων) ἐπταδράχμους (πρὸς ἐπτά δραχμάς ἕκαστον), κυνάδας (ὄντας, ὄχι ἔρια), ἀποτίματα κλπ.
- ἔρομαι=ἔρω.
- ἔριθοι=ἔργάτιδες, ὑφάντρια.
- ἔρινοι=ἄγρια σὺκαῖ, ἀνωφελεῖς, ἀχρηστοί.
- ἔρίφως=ἔρίφους. Ἐρίφος καὶ ἔρίφιον=τὸ νεογνὸν τῆς αἰγός, κατσικάκι.
- ἔρίσδων=ἔρίζων=ἀγωνιζόμενος.
- ἔροπ'=πήγαινε, σῦρε.
- Ἐρουξ=ὄρος τῆς Σικελίας παρὰ τὸ Δρέπανον ἀκρωτήριο ὀνομαστον διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τῆς (Ἐρουκίνης) Ἀφροδίτης.
- ἔρωτες=εἶδωλα ἐρώτων, παρεμβεβλημένα μεταξὺ τῶν φύλων καὶ φαινόμενα ὡς πετώντα μὲ τὰς νέας τῶν πτέρυγας.
- ἔρωτύλος, ὑποκοριστ. τοῦ ἔρωτος=ἀγαπητικὸύλης. Ὁ ὑποκορισμὸς πρὸς συμπάθειαν.
- ἔσδώμεθα=ἔζώμεθα=ἄς καθίσωμεν.
- ἔσορῆ=ἔσορᾶ.
- ἔστε=ἔως.
- ἔστήκαντι=ἔστήκασι=εἰσί.
- ἔτυμα=ἀληθινά, πραγματικά.
- ἔτώσια=μάτην.
- εὐδαίμων—εἰ γένοιο κλ.=ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι εὐδαίμων.
- Εὐνόη=θεραπαινὶς τῆς Πραξινόης.
- Εὐτυχὶς=θεραπαινὶς τῆς Γοργοῦς.
- εὐχόμαι=καυχῶμαι.
- ἐφαρομόσδων=ἐφαρομόζων, συνδέων.
- ἐφίμερος=ποθητός.
- ἔχου=ἔχου=κρατίγου.
- ἔχοισα=ἔχουσα.—ἀνά ἔχοισα=συγκρατοῦσα.
- ζαλῶ=ζηλῶ.
- ζαλωτός=ζηλευτός, εὐτυχής.

ζατεῦσα=ζητοῦσα.

ἤβη=νεανικὴ ἡλικία.

ἥλιος.—πάνθ' ἄλιον δεδύκειν=ὄτι ἔχει δύσει δι' ἡμᾶς ὅλος ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος ὅλων τῶν ἡμερῶν, ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ τελευταία, τὸ δέχομαι, ἀλλὰ μάθε ὅτι ὁ Δάφνις κλ.

ἦ μάν=βεβαίως.

ἦμεν=εἶναι.

ἦνθα=ἦλθε.

ἦνίδε=ίδου.

ἦ ῥα=ἔ λοιπόν, ἀλήθεια λοιπόν.

Ἦρα=σύζυγος τοῦ Διός. Τὰ τοῦ γάμου των ἐγένοντο ὡς ἐξῆς : Ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἡ Ἦρα δὲν ἠθέλην αὐτόν, κρύος σφοδρὸν ποιήσας καὶ λαβὼν μορφὴν κόκκυγος κατέφυγεν εἰς τὰ γόνατα αὐτῆς διὰ τὸ κρύος. Ἡ Ἦρα ἐδέχθη τὸ πτηνὸν ἐξ οἴκου. Μεταμορφωθέντος δὲ ἐκείνου εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἦλθον εἰς γάμον.

ἦρατο (ἔραμαι)=ἦρᾶτο.

ἦριον=τάφος, τύμβος.

ἕαμα=θέαμα.

θαητός=θειατός=ἀξιοθέατος, ἀξιοθαύμαστος.

θαλλός=τροφυερὸς κλάδος, κλαρί.

θαῖσαι=θέασαι (θεῶμαι)=παρατήρησον.—θασόμεναι=θεασόμεναι.

θέλοισα=θέλουσα.

θέμις.—οὐ θέμις (ἔστι)=οὐ θεμιτόν ἐστι, δὲν ἐπιτρέπεται.

θερίστριον=φόρεμα καλοκαιρινόν, ἡ περονατρίς.

θεσπέσιος=ἀνέκφραστος, ἄπειρος.

θεσπίξασα=θεσπίσασα (θεσπίζω)=εἰποῦσα.

θῆλεια=ἡ γυνή.—οὐδὲν σοφώτερον ἢ θῆλεια=ἀπὸ τὴν γυναῖκα (γενικῶς), δηλ. τὸ σοφώτερον προᾶγμα εἶναι ἡ γυνή.

θῆν=βεβαίως, νομίζω, μοῦ φαίνεται. Εἰρωνικόν.

θολία=πῖλος ψιάθινος μὲ πλατὺν γῦρον καὶ κωνικὸν σχῆμα.

Θύμβρις=ἄγνωστον ὄρος τῆς Σικελίας.

θύννος=εἶδος ἰχθύος, ὁ τόννος.

θῶκος=θᾶκος (θάσσω)=κάθισμα.

θῶς=τὸ τσακάλι.

θώτερον=τὸ ἕτερον.

ῥα=μενεξέδες.

ιάλεμος=πένθιμος ᾠδή.—ἠρίστευσε τὸν ἰάλεμον=ἔλαβε τὸ βραβεῖον ἐν τῷ ἰαλέμῳ.

ιάπτω=πληγῶνω.

²Ἰασίων=υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥλέκτρας. Τοῦτον ἠγάπησεν ἡ Δημήτηρ καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Πλοῦτον. Εἰς τὸν Ἰασίωνα ἡ Δημήτηρ ἐνεπιστεύθη τὰ μυστικά της, εἰς τοῦτο δὲ ἀναφέρεται ἡ φράσις: ὅσα οὐ πευσεῖσθε βέβηλοι.

ιαῦω=κοιμῶμαι.

²Ἰδα=²Ἰδη, ὄρος τῆς Τροίας.

²Ἰδάλιον=πόλις τῆς Κύπρου.

ἰδησῶ=ὄψομαι (ὄρῶ)=θα ἴδω.

ἰλαθι (ἰλάομαι)=ἰλάσθητι, γενοῦ ἴλεως. Εὐχρηστον μόνον κατὰ προστακτικὴν.

ἴνες=αἱ ἴνες τῶν μυῶν, οἱ μῦες.

ἰοῖσα=ἰοῦσα=ἔλθοῦσα.—αὐτὶς ἰοῖσα=ἔλθοῦσα πάλιν.

ἰουλος=τὸ χροῶδες γένειον, τὸ φυόμενον τὸ πρῶτον εἰς τὰς παρειάς τῶν νέων, τὸ πρῶτον γένειον.

ἴσατι=οἶδε.—ἴσαντι=ἴσασι (οἶδα).=ὀλβία ὅσα ἴσατι=εὐτυχῆς (ἡ αἰοδός) δι' ὅσα γνωρίζει.

ἰσχὰς-άδος=ξηρὸν σῦκον.

ἴτε, παρακείμενον.=ἔμπρός, ἔλατε.

κά=ἄν.—ἔλοιτό κα (ἔλοιτο ἄν) τῶνδε=ἠθέλε προτιμήσει ἀπέναντι τούτων.

καθίζω=κάθημαι ἢ καθίζω ἄλλον.—καθίξας=καθίσας.

ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ=κάμη νὰ καθίση εἰς τὴν ξέρα (νὰ ναυαγήσῃ), νὰ ματαιώσῃ.

καῖκα δὴ=καὶ ἄν βεβαίως.

κακὸν=πλήθος. Οὕτω λέγομεν, κόσμος καὶ κακό· προβλ. ἓνα μάλε (malus=κακός) ἄνθρωποι.

καλόν, ἐπίρ.=ὄραϊα.—τὸ καλόν=λίαν.

Καλυδώνιος=ὁ κάτοικος τῆς Καλυδῶνος πόλεως τῆς Αἰτωλίας.

κάλυξ=ἡ θήκη ἢ περιέχουσα τὸ ἄνθος (ἰδίᾳ ῥόδου), μπουμποῦκι, γονιζές.

κάμων=κοπιάζω.—κεμακῶς=κουρασμένος.

κάποι=κῆποι=ἄνθη καλούμενα κῆποι. Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἀδωνιδος αἱ γυναῖκες ἐξέθετον κάνιστρα, ἐν οἷς εἶχον σπείρει ἄνθη ταχέως ἀναπτυσσόμενα καὶ ταχέως πίπτοντα, σύμβολα τῆς βρα-

χύπτως τῆς ζωῆς. Τὰ ἄνθη ταῦτα ἐκαλοῦντο κῆποι τοῦ Ἄδω-
νιδος.

καρτερός=κύριος.—τὸ καρτερόν=λίαν, δυνατά.

καρῶ=κηροῦ.

καταδύομαι.—ὡς κατέδυν=ἵνα ἐβυθιζόμην.

καταλείβεται=καταρρέει, καταπίπτει. Ἡ σύνταξις : ἄδιόν ἐστι
τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχῆς τῆνο ὕδωρ καταλείβεται. Ἄνευ
βραχυλογίας : ἄδιόν ἐστι τὸ τεὸν μέλος ἢ ἐστι τὸ καταχῆς
ὑδωρ ὃ καταλείβεται (=ὁ ἦχος, τὸ κελάρυσμα τοῦ λάλου ἐκεί-
νου ὕδατος, ὅπερ καταλείβεται).

κατάντης=κατωφερής.

καταπτηχῆς=πολύπτυχος.

καταρρεῖ=ἔρχεται (τρέχουσα ὡς τὸ νερὸ τὸν κατήφορο), ἀδιαφιλο-
νικήτως ἀνήκει.

κατασμήχω=κατακαίω.

καταχῆς=κατηχῆς (κατὰ ἦχος=ὁ δυνατὰ ἦχων, ἠχηρός).

κατεναντίον=ἀπέναντι.

καυτὰ=καὶ αὐτῆ=καὶ μόνη μου.

κείσεῦμαι=κείσομαι=θὰ κοίτωμαι.

κεῖς ὥρας κῆπειτα=κοὶ εἰς τοῦτο τὸ ἔτος, δηλ. καὶ τώρα καὶ ἔπειτα,
ἐπομένως εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ἄλλοι καὶ τοῦ χρόνου
(εἰς νέωτα) καὶ ἔπειτα.

κεκροτημένοι=σφυραλατημένοι, καμωμένοι.

κέλομαι, ἐκέλευ=ἐκέλον=ἐκέλευες.

κενεός=κενός.—κενεὸν φίλημα=ἄπλοῦν φίλημα, φίλημα μόνον.

κεραός=κερασφόρος.

κερτομέω=ἐμπαίζω, γελῶ.

κεύθουσα=κεύθουσα=μηχανωμένη.—κεύθω=κρύπτω.

κῆγών=καὶ ἐγώ.

κῆν=καὶ ἐν.

κῆξ=καὶ ἐκ.

κῆφα=καὶ ἔφη.

κίκιννος=βόστρυχος, τρίχες κοπτόμεναι ἐκ τῆς κόμης τῶν ἔραστῶν.

κινεῦ=κινεῦ.—κινεῦ δη=κινήσου (ντὲ) λοιπόν.

κισσύβιον=ποτήριον ἐκ ξύλου καὶ ἰδία ἐκ κισσοῦ, κοινῶς τάσσι.

Λέγεται καὶ σκύφος.

Κισσαίθα=ὄνομα αἰγός.

κιχλίζοντι=κιχλίζουσι=γελῶσι μὲ λεπτήν φωνήν, κάμνουν κί-κί κί.

- κλάξ=κλείς.
κλισμὸς=κλίνη.
κλύζω=καλύπτω.—κεκλυσμένον=κεκαλυμμένον με στρωμα, ἐμπε-
ποτισμένον.
κνάκωνα=κνήκωνα ἢ κνηκὸν=κοκκίνην, ῥοῦσον. Ὅνομα τράγου
διὰ τὸ ἐρυθροκίτρινον τρίχωμά του· προβλ. τὰ σημερινά : λάγιο
ἀρνί, ῥοῦσα γίδα, καρᾶς, ψαροῆς (ἵππος) κλπ.
κόλπος=τὸ κατὰ τὸ στήθος μέρος τοῦ ἐνδύματος τὸ κολπούμενον
ἐκ τῆς ζώνης.
κομάσαι=κομήσαι.—κομήσειε (κομάω-ῶ)=εἶθε νὰ εἶναι ὡς κόμη
(ἄνθος), εἶθε νὰ ἀνθίσῃ.
κονίω=σκονίζω, ἐπιπάσσω.—κεκονιμένος=πασπαλισμένος, ἔχων
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.
κόριον=μικρὰ κόρη, κοριτσάκι μου. Ὁ ὑποκορισμὸς δηλοῖ συμ-
πάθειαν.
κορύπτω (κορυφή)=κτυπῶ με τὴν κεφαλὴν, κουτρίζω. Λέγεται καὶ
κυρίττω=κερατίζω.
κοσκινόμαντις=ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη, προφητεύουσα. Ἡ
κοσκινομαντεία μνημονεύεται πολλάκις ἰδίᾳ πρὸς ἀνακάλυ-
ψιν κλεπτῶν.
κοῦφον=ἀνακουφιστικόν, καταπραῦντικὸν τῶν πόνων.
κοῦτι=καὶ οὔτι=οὐδὲ ὅλως.
κράνα=κρήνη.—κράνας=κρήνας. Κραναῖται, νύμφαι τῶν κρηνῶν,
αἱ λεγόμεναι Ναιάδες.
κρίνα λευκά=ζουμπούλια.
κρηπίς=στρατιωτικὸν ὑπόδημα.
κροκάεις=κροκόχρους.
κυάνοφρος=μαυροφρυδής.
Κυθήρεια=ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῶν Κυθίων, ὅπου ἀρ-
χαιοῦθεν ἐλατρεύετο.
κυλοιδιάω-ῶ (κύλα οἰδιάω)=ἔχω φθνηκὸτα (πρησμένα) τὰ κύλα (=τὰ
ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τὰ κάτω βλέφαρα μέρη τοῦ ὀφθαλμοῦ) ἐξ
ἀγρουπνίας λόγῳ ξρωτος.
κυνοθαροσῆς=τολμηρὸς (κυρίως θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων).
κυνᾶς-άδος=σκυλλότριχα, σκυλλόμαλλο.
κύπειρος=εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ (ἀγριάδας) φυομένου εἰς ὑγροὺς
τόπους (κοινῶς κύπερη).

Κύπρις=ἡ Ἀφροδίτη διὰ τὴν ἐν Κύπρῳ λατρείαν της.

κυρέω=ἐπιτυγχάνω.

κῶρος=κοῦρος=κόρος=παῖς, ἀγόρι.—κῶρα=κόρη.

κωμάζω=διέρχομαι τὰς ὁδοὺς ἄδων καὶ χορευόν, κάμνω κῶμον (πατινάδα). Κῶμος δὲ εἶναι εὐθυμος πομπή μετ' ἄσμάτων καὶ χοροῦ κατόπιν ἐορτῆς ἢ συμποσίου. Ὁ μετέχων ταύτης ἐλέγετο κωμαστής.—κωμάσδω π. τ. Ἄμαρ.=θέλω νὰ κάμω πατινάδα π. τ. Ἄμαρ.

κωτίλαι=φλύαροι.—κωτίλλω=φλυαρῶ.

λάζευ=λάζου.—λάζομαι=λαμβάνω.

Λαπίθαι=ὁ Πειρίθους καὶ ὁ Δρύας (Ἰλ. I 262).

λάρναξ=κιβώτιον, σενδοῦκι.

λάσιος=δασύς, δασύθριξ.

λαψῆ, λαψοῦμαι=λήψομαι (λαμβάνω).

λελοίπει (ἀμετάβ.)=εἶχε σωθῆ.

λεπτὸν ἐόντα=λεπτυνόμενον, ἀδυνατίζοντα.

λήης (λάω-λῶ)=θέλεις.

Λιβύαδε, Λιβυκὸς=ἐκ τῆς Λιβύης.

λιγύζω=καταβάλλω.—καταλιγυξεῖν=ὄτι θὰ καταβάλῃς.

λιγυρὸς=δξύφωνος.

λίνον=τὸ νῆμα (τῆς ζωῆς του).—ἐκ Μοιρῶν=τὸ προερχόμενον ἐκ τῶν Μοιρῶν, τὸ κλωσθὲν ὑπὸ τῶν Μοιρῶν.

Λύκαιον=ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἐφ' οὗ ἐγεννήθη ὁ Πάν.

Λυκαονίδης=ὁ ἕγγονος τοῦ Λυκάονος, ὁ Ἄρκας, υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος (ὄρ. Ἐλίκη).

λύσσα=ἐρωτική μανία.

μᾶ, ἐπιφών. θαυμασμοῦ=μᾶ.

μαζὸς=μαστός.

μακάδας=μηκάδας (μηκᾶς-άδος)=αἴγας.

μάκων=μήκων=παπαροῦνα.

μᾶλα=μῆλα=1) μῆλα ὁ καρπός, 2) ποίμνια.

μάλευρον=ἄλευρον.

μανοφόρος=μηνοφόρος=ὁ φέρων εἰς τὸ μέτωπον λευκὸν στίγμα μνηοειδές, ὅπως εἶναι ἡ σελήνη (μήνη) πρὸ τοῦ νὰ συμπληρωθῇ τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον.

μαρύομαι=μηρύομαι=ἐλίσσομαι.

μασεῦμαι=μαθήσομαι=θὰ μάθω.

Μελάμπους=περίφημος ἰατρός καὶ μάντις. Ἐλάσας εἰς Πύλον ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὴν Ὀθρον πόλεως Φυλάκης τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου καὶ λαβὼν ὡς ἀμοιβὴν τὴν ὠραίαν Πηρῶ ἔδωκεν αὐτὴν ὡς σύζυγον εἰς τὸν ἀδελφόν του Βιάντα, ἕξ οὗ αὕτη ἐγέννησε τὴν Ἀλφρεσίβοιαν. Ἦτο δὲ ἡ Πηρῶ θυγάτηρ τοῦ Νηλέως βασιλέως τῆς Πύλου, ὅστις ὑπεσχέθη ὅτι θὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν κομίσοντα αὐτῷ τὰς βοῦς ταύτας.

μέλεται=μέλει.—οὐ μέλεται οἶ=οὐ μέλει αὐτῷ.

μελίπνου (μέλι πνέω)=γλυκύφωνος.

μελίσδεται=μελίζεται (μελίζομαι μέλος)=μελωδεῖ.

μελωδικῶς θροεῖ (ἐκπέμπει). Ὅμοιον τό : ἅ πίτυς ἕδει.

Μελιτώδης=ἐπίθετον τῆς Περσεφόνης, διότι προσέφερον εἰς αὐτὴν γλυκύσματα ἐκ μέλιτος.

μεσαμβρινὸν (τό), ἐπίθρ.=τὸ μεσημέρι

μέσον=ἐς μέσον θές=φέρει τὴν πάλιν εἰς τὸ μέσον (ἐδῶ).

μικκός=μικρός.—τῷ μικκῷ παρεόντος=παρόντος τοῦ μικροῦ (παιδός, τοῦ Ζωπυρίωνος).

Μίλητος=ὄνομαστὴ διὰ τὴν ὑφαντικὴν ἱκανότητα τῶν γυναικῶν τῆς.

μίσγοισαι=μίσγουσαι=μιγνῦσαι.

μνᾶν=μνῶν (μνᾶ). Ἡ σύνταξις : κατέβα μοι ἀπὸ τοῦ ἴστοῦ (ἄντι) μνῶν καθαροῦ ἀργυρίου πλέον ἢ δύο.

μνάσης=μνήσης (μιμνήσκω).—μὴ μνόσης=μὴ ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ, μὴν ἔρωτᾶς.

Μοῖσαι=Μοῦσαι.—βουκολικὴ Μοῖσα=βουκολικὴ ᾠδή, ἡ τέχνη τοῦ ἕδειν τὰ βουκολικὰ ἔσματα.

μονώτατος=κατάμονος, ἐντελῶς μόνος.

Μορμῶ=φανταστικὸν τέρας πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν μικρῶν παιδίων, ἡ Μομῶλα.

μουσίσδων=μουσίζων, ᾄδων.

μοχθίζοντι=μοχθίζουσι=μοχθοῦσι.

μυρική=θαμνῶδες φυτὸν ἐν ἐλώδεσι τόποις φυόμενον.
ναί=νηί.

νάρισσος=ἄνθος εὐῶδες (μανοῦσι).

νάσον=νήσον.

νεβρός=τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου, τὸ ἐλαφρόπουλον.

νεῖν, νέω=κολυμβῶ.

νεικείουσιν ἐπέεσσι=λογομαχοῦσι. Τὸ ῥ. νεικέω.

νεμεσσητὰ=νεμεσσητῆ=ἄξιόμειπτος.

νεοτευχῆς=καινουργῆς.

νέωτα, ἔλλειπτ. —ἐς νέωτα=καὶ τοῦ χρόνου.

Νικίας=ιατρὸς καὶ ποιητῆς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ Θεοκρίτου, εἰς
ὃν ἀπευθύνει τὸ XI εἰδύλλιον.

νίμμα=τὰ ἀπονίμματα, τὴν λεκάνην τῶν ἀπονιμμάτων.

νῖν=αὐτόν.

νίτρον=ποιάσσα. Ἐναμειγμένον μετ' ἐλαίου ἐχρησίμευεν ὡς
σάπων.

νομευσῶ=νομεύσω.—νομεύω=βόσκω, φυλάττω.—ἐν τῷδε νομευ-
σῶ=θὰ βόσκω ἐν τῷδε τῷ τόπῳ.

Νύμφαι=κατώτεραι θεότητες κατοικοῦσαι πανταχοῦ εἰς τὴν θά-
λασσαν καὶ εἰς τὴν ξηράν, ὀνομάζονται δὲ αἱ τῆς θαλάσσης
Νηρηίδες, αἱ τῶν γλυκέων ὑδάτων Ναϊάδες, αἱ τῶν ὀρέων
ὄρειάδες, ὄρεστιάδες, αἱ τῶν ἀγρῶν ἀγρονόμοι, αἱ τῶν δασῶν
δρυάδες, ἀμαδρυάδες κλ.

οἰς-ίδος=προβατινοῦλα, ὑποκορ. τοῦ οἰς (οἴς)=προβατίνα.

οἰσῶ=οἴσω (φέρω).—οἰσεῦμες=οἴσομεν.

οἴχομαι=ἀπέρχομαι.

ὄκα=ῥτε.—ὄκα=ὄτε=ἄλλοτε.—ὄκα=ὄταν.

ὄλβιος=πλούσιος.—ἐν ὄλβίῳ (ὄλβίῳ) κλ. = εἰς τοῦ πλουσίου (τὴν
οἰκίαν) κλ. Παροιμία, δηλ. ὅποιος ἔχει πολλὰ ἐξοδεύει πολλά.

Διὰ τούτων δηλοῖ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς διὰ τὰ νὰ ἐξέλθῃ.

ὀλίγος=μικρός.

ὀμαλὸς=λεῖος (ὀμαλὸς πῆχυς), ὅμοιος.

ὀμφαξ=ἄωρος σταφυλῆ· ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ὀμῆ=ἀγείνωτος.

ὄξος=ξίδι, ὄξος ἅπαν=ξίδι μονάχο, δύστροπος.

ὀπόρα=φθινόπωρον.

ὄρεχθεῖν, συγγεν. τῷ ὄρχθεῖν=κτυπᾶν μετὰ πατάγου, παφλάζειν.

ὄρη=ὄρα (ὄρῳ).—ὄρη δίφρον=κύτταξε διὰ δίφρον, φέρε.

ὄρχως=ὄρχους.—ὄρχος, αἱ σειραὶ τῶν κλημάτων.

ὄσδω=ὄζω.

ὄτ' =ὄτι (εἰδικ. ἢ αἰτιολογ.)=ὄτι, διότι.

ὄυ=ὄπου.

οὐτῶς=οὕτως=τόσον, ἔτσι.

ὄχνη=ἄπιον.

πᾱ=πη̄.—πᾱ ποκα (ποτε)=ποῦ ἄρά γε.

παγά=πηγή.

πάθω—τί πάθω ;=τί νά γίνω, τί νά κάμω ;

παίγνια κακά=κακοὶ ἀπατεῶνες.

παῖσδω=παίζω=1) διασκεδάζω, 2) ἀπατῶ.—οἶα ἔπαισδον=ὀποῖα παιγνίδια (ἀπάτας) ἔκαμνον, ὅπως ἔξηπάτων.

πακτός=πηκτός, πηγμένος, στερεός.—πακτῶς=πηκτῆς=νεοπήκτον γλωροῦ τυροῦ.

Πάν=Ἄρχαδικὸς θεὸς τῶν ποιμένων, εὐρετῆς καὶ διδάσκαλος τῆς σύριγγος.

παντᾶ=παντῆ=πανταχοῦ.—παντὰ ἀμφὶ δέπας=πανταχοῦ περὶ τὸ ποτήριον, δηλ. κατὰ τὴν βάσιν καὶ ὑπὸ τὰ ὄτα, διότι τὰ ἄλλα μέρη ἐπλήρουν αἱ εἰκόνες καὶ ὁ κισσός.

πᾱξι=πη̄ξι (πήγνυμι)=νά πήξῃς.—πᾱξε=ἐπροξένησεν ἔμπαγην.

πᾱρ=παρά, πλησίον.

παρκύπτω=παρὰκύπτω=προβάλλω (ἐκ τῆς θύρας, τὴν κεφαλὴν).

πάραρος (παρᾰίρω)=ἀνόητος, χαμένος.—ὁ πάραρος ἐκεῖνος (ἐποίησε), δηλ. ὁ ἄνδρας μου.

παρενθεῖν=παρᾰεθεῖν.

παρεοῖσαν=παροῦσαν.—τὴν παρεοῖσαν (αἶγα) ἄμελγε. Ποιμενικὴ παροιμία δηλοῦσα, ὡς καὶ ἡ ἐπομένη : Τί τὸν φεύγοντα (βοῦν) διώκεις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀπολαύῃ τῶν παρόντων ἀγαθῶν καὶ νὰ μὴ βασανίζεται ἐπιδιώκων τὰ ἀπόντια (πρβλ. στέργε τὰ παρόντια).

παρεργον=τὸ πραττόμενον παρὰ τὸ κύριον ἔργον, τὸ ἔχον δευτερεύουσαν (ἢ μηδεμίαν) ἀξίαν.

παρέρπω=πλησιάζω ἔρπων, κρυφίως.

παρθένος=τὰς παρθένας.

πασάμενος=ἀφ' οὗ μᾶς ἀποκτήσης (δούλας σου), μᾶς ἀγοράσης. Τὸ ὁ. πάσμαι=ἀποκτῶ.

Πατροκλῆς=Πάτροκλος.

πειρώμενοι=προσπαθοῦντες. Περὶ τῆς ἐννοίας πρβλ. τὴν σημερινὴν παροιμίαν : ὄρωτωντας πάει στὴν Πόλι κανεῖς.

πέλλα=ποιμενικὸν ἀγγεῖον δι' ἄρμεγμα, καρδάρα.

περιπέτταται (περιπετάννυμαι)=εἶναι ἀπλωμένος πέριξ.

περιστέλλω=περιποιοῦμαι.

περονατρίς=φόρεμα ἄνευ χειρίδων ἐκ δύο τεμαχίων ὑφάσματος
συνδεομένων κατὰ τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλευρὰ διὰ περονῶν.

πευσεῖσθε=πέυσεσθε (πυνθάνομαι).

πεφύκει (πρῆμ.)=πέφυκε=ἔχει φυτρώσει (ἕως τώρα), ὑπάρχει.

πετεινὰ καὶ ἐρπετὰ=εἰς μορφὰς πτηνῶν καὶ (ἄλλων) ζῴων.

πέτρα=βράχος.—πέτρα λεπρὰς=βράχος τραχύς, φαγωμένος ἀπὸ
τὰ κύματα.

Πηνειῶ=Πεινηοῦ, ποταμοῦ τῆς Θεσσαλίας.

πήποχ=πήποκα=πόποτε=ποτέ ἕως τώρα.

πήρα=σακκοῦλι (κυρίως πέτσινο), ταγάρι.

Πιερίδες=δηλ. Μοῦσαι, αἱ κατοικοῦσαι ἐν Πιερίᾳ τῆς Μακεδονίας
παρὰ τὸν Ὀλυμπον.

πικρὸς=ὀξύθυμος, ὀργίλος.

πίτυς=πέυκη, κουκουναριά.

πλάθανον=πλατεῖα σανίς, ἐφ' ἧς αἱ γυναῖκες πλάθουσι, πλαστῆρι.
πλατάγημα=κρότος.

πλαταγώνιον=φύλλον πλατὺ (διὰ κτύπημα). Ὅρα 3, 29.

πλατειάδοισαι=πλατειάζουσαι=μὲ τὴν πλατεῖαν Δωρικὴν προφο-
ράν των' πλατειάζω=διμιλῶ πλατέως, ὅπως οἱ Δωριεῖς, οὔτινες
ἐπλάτυναν τὴν φωνὴν διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν τοῦ α.

πλέον ἐπὶ τὸ πλέον=εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον, κυρίως=εἰς ἀνώτε-
ρον βαθμὸν ἢ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι.

ποθορεῦσα=προσορῶσα=προσβλέπουσα. Ἡ σύνταξις : ὃ τὸ καλὸν
ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος (εἶ), ἢ : ὃ τὸ πᾶν λίθος (οὔσα) πο-
θορεῦσα (ἐναντ. μετοχ.) τὸ καλόν. Ἡ ἐξήγησις : ὃ σὺ ἦτις
εἶσαι λίθος ἐν ᾧ προσβλέπεις ὄραϊα. Ἀπλούστερον θὰ ἦτο :
ὃ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν δὲ λίθος (οὔσα).—ποθορῆ=
προσορῆ.

ποικίλα=τὰ πεποικιλμένα διὰ διαφορῶν κεντημάτων, τὰ κεντήματα.
ποιμαίνω=1) βόσκω πρῖμια. 2) διασκεδάζω, πρᾶννω.

ποιολογεῦσα=ποιολογοῦσα=χορτολογοῦσα, συλλέγουσα μαγικὰς
βοτάνας.

πόκα, ποκά=πότε, ποτέ.

πόκος=ὄγκος ἀκατεργάστου ἐρίου, ποκάρι.

πολεμιστὰ ἵπποι=(ἔρχονται) οἱ πολεμικοὶ ἵπποι, οἱ ἔχοντες πολε-
μικὴν σκευὴν καὶ προωρισμένοι διὰ τοὺς ἵππικοὺς ἀγῶνας (τὰ
πολεμιστήρια).

- πολιός (λύκος)=ψαρός, ὅχι ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἐκ φυσικοῦ χρώματος, φαιός, στακτερός.
- πολύιδρις=ὁ πολλὰ γνωρίζων, πολύπειρος.
- Πολύφαμος=ὁ γνωστός ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας Κύκλωψ Πολύφημος ὁ τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς.
- πόρις=νεαρά βοῦς, μοσχίδα.
- πόσσω=πόσου.—πόσσω κατέβα=ἄντι πόσου τιμήματος κατεβιβάσθη ἀπὸ τοῦ ἴστου, δηλ. πόσον σοῦ ἐκόστισεν ἕως ὅτου κατεβιβάσθη ἀπὸ τὸν ἴστον (τὸν ἀργαλειόν).
- πότι, ποτί=πρός.—πότι τῷ Διὶ=πρός τοῦ Διός.
- πόταγε=πρόσαγε (σαυτὸν)=πρόσελθε, πλησίασον.
- ποταμείβετο=προσαμείβετο=ἀπεκρίθη.
- ποταμέλγεται=προσαμέλγεται=ἀρμέγεται (πληροῖ μὲ τὸ γάλα τῆς) προσέτι.
- ποτέθηκα=προσέθηκα.—τοῖς ἔργοις κλπ.=εἰς τὴν ἐργασίαν (τὴν κατασκευὴν του) καὶ τὴν ζωὴν μου ἀφιέρωσα, ἐθυσίασα.
- ποτελέξατο=προσεῖπε.
- ποτεμάξατο=προσεμάξατο.—προσμάσσομαι=προσκολλῶ.—οὐ ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα=δὲν προσεκόλλησε, δὲν ἀπέδωκε προσκόλληθῆν (διὰ τῆς προσκολλήσεώς του) εἰς τὸν πῆχυν τῆς χειρὸς τὸν (γνωστὸν) κρότον, τὸ σκάσιμο.
- ποτίδοικα=προσίθοι ἄν (προσορῶ).—λευκότερα προσιδεῖν=ὥστε νὰ σὲ προσβλέψη τις, ἐπομένως τὴν ὄψιν, τὸ πρόσωπον.
- πότεχε=πρόσεχε.
- ποτιδέρομαι=προσδέρομαι.
- ποτίκρανον=προσκεφάλαιον.
- ποτίσδων=ποτίζων.
- πότνια=δέσποινα (Περσεφόνη).
- ποτόσδον=προσόζον.
- πρᾶν, κατὰ συναίρεσεν ἐκ τοῦ πρῶαν=πρῶην=πρὸ ὀλίγου.
- πρᾶτος=πρῶτος.—πράτιστος=πρώτιστος.
- πρέπειν=ἀρμόζειν.
- Πρίαπος=υἱὸς τοῦ Διονυσίου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, θεὸς τῆς γονιμότητος.
- προγένειος=ὁ ἔχων προτεταμένον τὸ γένειον, τραγογένης.
- προΐητι=προΐησι=προχέει.
- προσέθηγε (προσθηγγάνω)=προσήγγισε.

προσπιύσσομαι=ἐναγκαλίζομαι.

πιελέα=εἶδος δένδρου, φτελιά.

πέρις=εἶδος φυτοῦ, φτέρη.

πτύοντα (πτύω)=τὰ ὁποῖα ῥίπτουσιν ἔξω τοὺς ἀφρούς των, ὅπως
ὁ πτύων τὸν σίελον.

πτῶξ-κός=λαγώς.

πυκάσδει=πυκάζει=καλύπτει, περιβάλλει.

πυραῖος=ῥομιος, τρώξιμος.

πυρρός=ὁ ξανθός, ὁ βλάγκος.—χειλέα πυρρά=τὰ χεῖλη του εἶναι
ξανθά, δηλ. καλύπτονται ἀπὸ ξανθὰς τρίχας, οἷαι εἶναι αἱ
πρῶται τρίχες (ὁ ἵουλος), αἱ ὁποῖαι δὲν κενοῦν.

Πύρρος=ὁ Νεοπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως.

πωτῶνται=πέτονται.—Ἡ σύνταξις: οἱ πωτῶνται ἀηδονίδεες
ἐπὶ δένδρων ὄζον ἀπ' ὄζου περιώμενοι πτερούγων ἀεξομενῶν
(αὐξομένων).

πῶς καὶ ποκα=καὶ πῶς ποτε=καὶ πῶς ἄρα γε.

ραδινός=ἐπιμήκης καὶ λεπτός, ψηλόλιγνος, εὐλύγιστος.

ράϊστα=ῥᾶστα (ῥαδίως)=ἀνετώτατα, ἀναπαυτικώτατα.

ῥιπτεῖ νόον=συχνὰ ῥίπτει, στρέφει τὴν προσοχὴν της.

ῥοδόπηγος=ὁ ἔχων ῥοδόχρους πηγὰς (βραχίονας).

ῥόον=ῥεῖμα.—ἔβα ῥόον=ἐπορεύθη εἰς τὸ ῥεῖμα (τοῦ Ἀχέροντος).

σακίτας=σηκίτης (σηκός)=ὁ κρατούμενος ἐν τῇ μάνδρα, ὁ θηλά-
ζων, ὁ γαλαθηνός.—ἄρα σακίταν=ἄρνιον τοῦ γάλακτος.

σαμα=σημα, μνημεῖον.

σθένος=δύναμις.—ὄσον σθένος γυίων=τόσον ὅση εἶναι ἡ δύναμις
τῶν μελῶν του, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του

σιγᾶ=ἐν σιγῇ (ἔσο), σιώπησον, ἢ δοτ. τοῦ τρόπου.

σιμός=ὁ ἔχων πεπλατυσμένην καὶ γυριστὴν πρὸς τὰ ἄνω τὴν ρῖνα,
πατσουρός, τὸ ἀντίθετον γρουπός.

σίνομαι=βλάπτω, καταστρέφω.

σκανά=σκηνη=ξύλινον παράπηγμα, παράγκα, μαγαζεῖον.

σκιάς=στέγη ἐκ κλημάτων ἢ ἄλλων φυτῶν διὰ σκιάν, κióσκι.

σκιρτάω-ῶ=χοροπηδῶ.—οὐ μὴ σκιρτασεῖτε=μὴ σκιρτήσητε=μὴ
χοροπηδάτε, καθῆστε ἥσυχα, ἵνα μὴ ἔξεγερθῇ ἐναντίον σας ὁ
τράγος.

σκοπιᾶ=κορυφή.

σκοπιᾶζομαι=κατασκοπεύω.

- σκύμνος=τὰ νεογνὸν τοῦ λέοντος καὶ ἄλλων θηρίων, ἐνταῦθα τῆς ἄρκτου, ἄρκουδόπουλον.
- σκύφος=τὸ κισσύβιον.
- σκῶψ=εἶδος γλαυκός, ὁ μοῦψος.
- Σαμία=ἡ Σάμος, ὄνομαστὴ διὰ τὰ ἔρια αὐτῆς.
- σμάμα=σμημα=σάπων, σαπωνώδης ἀλοιφή.
- σμάνος=σμηνος=1) ἡ κυψέλη, τὸ κουβέλι. 2) τὸ βασίλειον τῶν μελισσῶν, πλῆθος (σὰν μελίσι).
- σποδός=στάκτη, τέφρα.
- στασῆ=στήση (στήσομαι). — ὅπως στασῆ=κῦτταξε νὰ σταθῆς, στάσου. Ἐντονος παρακέλευσις κατὰ παράλειψιν τοῦ ὄρα ἢ τοιούτου τινός.
- συμπαῖσθεν=συμπαίξιν.
- σύριγξ=ὁ αὐλὸς τῶν ποιμένων, τὸ καλάμι, ἡ φλογέρα καὶ ἰδίᾳ μουσικὸν ὄργανον συγκείμενον ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ ἀνίσων καλάμων συγκεκολλημένων πλαγίως πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ἄνω μὲν εὐθειαν γραμμὴν, κάτω δὲ κλιμακωτὴν.
- συρίδες=συρίζεις=παίξεις τὴν σύριγγα. — ἀδὺ συρίδες. Ἡ σύνταξις: ἀδὺ τι τὸ ψιθύρῳ, μελίσδεται καὶ ἅ πίτυς ἅ ποτὶ ταῖς παγαῖσιν (οὔσα), ἀδὺ δὲ καὶ τὸ συρίδες· ἄνευ βραχυλογίας: ἀδὺ τί ἐστι τὸ ψιθύρῳ ὃ μελίσδεται καὶ ἅ πίτυς, ἀδὺ δὲ καὶ τὸ συρίδες.
- Συρίω=Συρίου=τῆς Συρίας, ἧς ὄνομαστὸν ἦτο τὸ τήλινον μύρον, καλούμενον οὕτω ἐκ τοῦ φυτοῦ ἐξ οὗ κατεσκευάζετο.
- σφ=σφῆ=αὐτά.
- σφυρά=οἱ ἀστράγαλοι.
- σφύσδεν=σφύξιν=ὄτι ἔχω δυνατοῦς κτύπου, ἔχω φλεγμονήν.
- σχιδὼν=κηρήθρα.
- σχοῖνος=βοῦβλον.
- σῶζομαί τινας=σῶζομαι ἀπὸ τι.
- ταί=αἱ.
- τάκειται=λυώνει (ὡσὰν τὸ κερὶ), φθίνει. — ἐτάκετο=ἀπέθνησκε.
- τάλαρος=κάλαθος πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ νεοπήκτου (ὄρ. ταρσός).
- τάμισος, λέξις Δωρικὴ=πυετία, κοινῶς πυτιά.
- τάν=ἦν. — τάν μὲν—τάν δὲ=ταύτην μὲν (τὴν κλίνην), ἐκείνην δὲ=τοῦτο μὲν τὸ μέρος τῆς κλίνης (μιας οὔσης), ἐκεῖνο δέ.

τανίκα=τηνίκα=τοιαύτην ὄραν.

ταρσοί=τυροβόλια, καλαμωταί ἐφ' ὧν τὸν τυρὸν στραγγίζουσιν, ἢ
καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι.

ταυτᾶ=ὡσαύτως (ἔχει), τὸ ἴδιο εἶναι.

τέ=σέ.

τεῖδε=τήδε, ἔδῳ.

τεκὼν=πατήρ, δηλ. ὁ Πτολεμαῖος ὁ α' ὁ Σωτήρ, εἰς ὃν ὁ υἱὸς

Πτολεμαῖος ὁ β' ὁ Φιλάδελφος ἤγειρε ναόν.

τέλος Μοίρας=τὸ μοιραῖον τέλος, θάνατος.

τέμπη=πᾶσα ὥραία κοιλάς, ἰδίᾳ δὲ τὰ Θεσσαλικά (κατὰ τὰς ἐκβο-
λὰς τοῦ Πηνειοῦ).

τεὸς=σός.—τὸ τεὸν ἀδύ=ἡ εὐχαρίστησίς σου, ἡ καρδιά σου.

τεοῦς, τεῦς=σοῦ.

τέρας=θαῦμα.

τέταται=ἀπλοῦται.

τέκνυται, τεύχω=κατασκευάζω.

τεχνάσματα=τεχνήματα=τεχνουργήματα.

τηλέφιλον=φύλλον μήκωνος ἢ ἄλλου ἄνθους, τὸ ἄλλως λεγόμενον
πλαταγώνιον, δι' οὗ οἱ ἐρῶντες ἐμάντευον ἂν ἀντηγαπῶντο,
ὡς ἐξῆς: ἔθετον τὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ
τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς συνεστραμμένον κυκλοειδῶς, κατόπιν
ἔπληττον αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χειρὸς σκεπτόμενοι
ἐκεῖνον, οὗ ἤθελον νὰ μάθουν τὰ αἰσθήματα (μεμνημένῳ εἰ
φιλέεις με). Ἐὰν τὸ φύλλον διεροηγνύετο μετὰ κρότου, ἦτο
καλὸς οἰωνός. Τὸ αὐτὸ ἔπραττον τοποθετοῦντες τὸ φύλλον
καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πῆχεως, ὡς ἐνταῦθα· προβλ. τὸ σημερι-
νὸν μάντευμα (μ' ἀγαπᾷ—δὲν μ' ἀγαπᾷ) μετὰ τὰ φύλλα τῆς
μαργαρίτας.

τηνεῖ=ἐκεῖ.

τῆνος=ἐκεῖνος.

τήνω=ἐκεῖνου.—ἐκ τήνω=ἐξ ἐκεῖνου τοῦ χρόνου.

τηνῶ, τηνῶθε=ἐκεῖθεν.

τίλλω=μαδῶ.—τίλαι λεπτά (τέλματα) κλ.=νὰ τὸν μαδῆσω εἰς λε-
πτὰ τεμάχια ἀμέσως μάλιστα (καὶ αὐτίκα).

Τίτυρος=ὄνομα ποιμένος.

τίν=σοί, σέ.—τί δὲ τίν=τί δὲ σοί ἐστι=τί σὲ μέλει.

τὸ=ὄ.

τόγα=τό γε.

τοί=οί.

τοί=σοί.—τοί=βεβαίως.

τοσσηνον=τοσοῦτον.

τρισκαιδεκάπηγυς=δέκα τριῶν πήχεων, ἄνδρας ὡς ἐκεῖ πάνω (ἀλλὰ χωρὶς μυαλό), ἑρειακωμένος κρεμανταλάς.

τριφίλητος=πολὺ ἀγαπητός.

τρυγόνες=φλύαροι (ὡς τρυγόνες): πρβλ. καρακάξες.—τρυγόνος λαλίστερος (παροιμία).

τρώξιμος (σταφυλή)=ἢ κατάλληλος πρὸς βρωσιν, φαγώσιμος.

τὺ=σὺ ἢ σέ.—τύγα=σύ γε.

τυροίεις=τυρὸς ἐν εἴδει πλακοῦντος, κεφαλοτύρι.

τυτθὸν=ὀλίγον.

τὼ—οὓ.—τῶ=τούτου.

τῶς=τοῦς=τούτους.—τῶς δὲ μετὰ=μετὰ τούτους δέ, τὴν εἰκόνα τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ἀνδρῶν.

τῶυλίον=τὸ αὐλίον=ἡ μάνδρα.

τῶντροφ=τῶ ἄντροφ.

ὑγρός=τροφερός, μαλακός.

ὑλη=δύσος.

ὑμιν=ὑμῖν.

ὑμος=ἄσμα.

ὑπακούω=δίδω προσηχόν.

ὑπεστι=εἶναι ὑποκάτω.

ὑπεραχθῆς=κατάφορος, φορτωμένος.

ὑπερωτῶνται=ὑπερπέτονται.

ὑπόθεν=ἐξ ὕψους, ἀπὸ ὑψηλά, ὑπόθι=ὑψηλά, ἀπ' ἐπάνω.

φασῶ=φήσω (φημί)=θὰ εἴπω, θὰ προσποιηθῶ.

φατί=φησί, λέγει, δεικνύει μὲ τὴν στάσιν της.

φέροντι=φέρουσι.

φέρτερον=καλύτερον.

φθεγξέεται=φθέγγεται=θὰ εἴπη.

φθίμενον (φθίνω)=ἀποθαμένον.

φθόρος=φθορά, καταστροφή.

φιαρός=στιλπνός, ζωηρός.

φλίβεται=θλίβεται=πιέζεται.

φοιτῆ=φοιτᾶ=πηγαينوόρχεται.

φορέω=φέρω, βλαστάνω.—φορεῦσαί τι=φέρουσαί τι καλόν, διότι ἐκάστη ὥρα φέρει τὰ καλά της, ἄνθη, καρπούς κλ.—ἴσα φορέοιτε βάτοι=εἶθε νὰ βλαστάνητε.—φόρου=φέρου=λίβε.—φορεῖται ποσσί=τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια (πεζῆ), ὅπερ δηλοῖ τὸν σφοδρὸν αὐτῆς ἔρωτα.

φράσδη=φράζῃ (φράζομαι)=νομίζεις.

Φρυγία=θεραπεινὴς τῆς Πραξινοῆς.

φύη, εὐκτ. τοῦ ἔφυν τοῦ φύω.—μὴ φύη=εἶθε νὰ μὴ γεννηθῇ.

φυκίοεις=ὁ πλήρης φυκῶν.

φῦκος=1) τὸ φῦκι, 2) τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐρυθρὸν χροῖμα, τὸ κοκκινάδι, φκιασίδι (ψιμύθιον).

φωλάδες=φωλεύουσαι=εἰς φωλείαν (χειμερίαν νάρκην) περιπίπτουσαι.

χά=καὶ ἦ.—χῶ=καὶ ὁ.—χῶκ=καὶ ὁ ἐκ.—χῶμος=καὶ ὁ ἐμός.

χίμαιρα=αἴξ.

χίμαρος=αἴξ ἐνὸς ἔτους, βετοῦλα.—χιμάρω=χιμάρου.

χιτώνιον=ὑποκαμισάκι φορούμενον ὑπὸ τὴν περονατρίδα.

χλαμὸς=στρατιωτικὸν ἐπανωφόριον.

χρηῖζοντι=χρηῖζουσι=ἔχουν ἀνάγκην.

χρησιμὸς=χρησιμῶς, ἀσαφῆ πράγματα ὡς χρησιμῶς.

χρηστῶ κῶκτίρμονος=χρηστοῦ καὶ οἰκτίρμονος. Ἐναφώνησις συμπαιθείας καὶ θαυμασμοῦ=τί καλὸς καὶ οἰκτίρμων! τὸν καλὸν καὶ οἰκτίρμονα! (πρὸβλ. τὸν καυμένον).

Χρόμις=ποιμὴν ἐκ Λιβύης.

χρόνω=μετὰ χρόνον.—ὡς χρόνω=μετὰ πόσον πολὺν χρόνον (ἤκεις)

ψίθυρος=ὁ ἥχος ὁ ἐκ τῆς κινήσεως τῶν φύλλων τῶν δένδρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παραγόμενος, λέγεται καὶ θροῦς.

ῶ, ἐπιφ. θαυμαστ.=ὦ τί.—ὦ ἔβενος=τί ἔβενος (ἐβένινα κοσμήματα).

ῶ, ὄπερ=οὔ, οὔπερ=ὄθεν (ἀκριβῶς)=ἐξ ὧ=ἐξ οὔ, ἀφ' ὄτου.

ῶδε=οὔτω.—τοπικ.=ἐδῶ ἐκεῖ (εἰς ἄλλην θέσιν).

ῶδήκωντι=ῶδήκασι.—οἰδάω=πρήσκομαι, φουσκῶν.

ῶδωνις=ὁ Ἄδωνις.

ῶθεῦνθ' = ῶθεῦνται.

ῶλαφος=ὁ ἔλαφος.

ῶν—ῶν=ῶν τούτων.—ἀπὸ ὅσα, ἀπὸ ταῦτα.—ῶν εἶδες κλ. Παροιμία, ἧς ἡ ἔννοια αὕτη: καλὸν εἶναι νὰ βλέπη τις, ἵνα ἔχη νὰ διηγῆται εἰς τοὺς μὴ ἰδόντας. Διὰ τούτων παρακινεῖ τὴν φιλί-

λην της. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνη σιωπᾶ, τὴν παρακινεῖ διὰ τῆς φράσεως : ἔρπειν ὥρα κι' εἶη.

ὤναξι==ὁ ἀνάξι.

ὤνος==τιμὴ.—τῷ ὄνον==ὡς ἀντίτιμον τούτου.

ὤξι==ὁ ἐκ.

ὤπόλος==ὁ αἰπόλος.

ὤρα==καιρός.—ὤρα κείς οἶκον (ἰέναι).

Ἐρωῶν. Αἱ Ἐρωαὶ ἦσαν θεότητες, προσωποποιήσεις τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους.

ὤραϊος==ἀκμαῖος, ὄριμος καὶ κατάλληλος δι' ἔρωτας.

ὤρούσαντο==ἐθρήνησαν ὠρούμενοι.

ὤρχαϊος==ὁ ἀρχαῖος.

ὤς, θαυμαστ.==πόσον.

ὤς==οὗς.

ὤς, τοπικ. ἐπίρ.==ὄπου.

ΠΡΟΤΥΠΟ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το παρόν έγγραφο περιγράφει το πρόγραμμα που θα υλοποιηθεί στο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος για την ανάπτυξη της οικονομίας και της απασχόλησης. Το πρόγραμμα αυτό αφορά την ανάπτυξη της οικονομίας και της απασχόλησης, με στόχο την αύξηση της παραγωγικότητας και της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας, καθώς και την δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Το πρόγραμμα θα υλοποιηθεί με τη βοήθεια των πόρων του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΚΤ) και των πόρων του κράτους. Το πρόγραμμα θα υλοποιηθεί με τη βοήθεια των πόρων του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΚΤ) και των πόρων του κράτους.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το παρόν έγγραφο περιγράφει το πρόγραμμα που θα υλοποιηθεί στο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος για την ανάπτυξη της οικονομίας και της απασχόλησης. Το πρόγραμμα αυτό αφορά την ανάπτυξη της οικονομίας και της απασχόλησης, με στόχο την αύξηση της παραγωγικότητας και της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας, καθώς και την δημιουργία νέων θέσεων εργασίας. Το πρόγραμμα θα υλοποιηθεί με τη βοήθεια των πόρων του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΚΤ) και των πόρων του κράτους. Το πρόγραμμα θα υλοποιηθεί με τη βοήθεια των πόρων του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου (ΕΚΤ) και των πόρων του κράτους.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Κ.Τ.Λ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1930

Ἀριθ. Πρωτ. 37434

> Διεκπ.

Πρὸς

τὸν κ. Χρήστον Β. Λῶλον

Πιπίνου 88— Ἀθήνας

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι δ' ἡμετέρας ταυταρίθμου καὶ ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1930 πράξεως καταχωρηθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 86 τῆς 15 Ἰουλίου 1930 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ἐνεκρίθη συμφώνως τῷ νόμῳ 3438 τὸ ὑφ' ὑμῶν ὑποβληθὲν πρὸς κρίσιν διδακτικὸν βιβλίον Χρ. Λώλου «**Θεοκρίτου Εἰδύλλια**» διὰ τὴν ἕκτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου διὰ πέντε σχολικὰ ἔτη ἤτοι ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1934—34 ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτελεσθῶσιν αἱ ὑπὸ τῆς οἰκίας ἐπιτροπῆς ὑποδειχθεῖσαι τροποποιήσεις.

Ὁ Ὑπουργὸς

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ἄρθρον βον τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1929 Διατάγματος.

«Περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατιμῆσεως τῶν ἐγκεκριμένων διδακτικῶν βιβλίων».

Τὰ διδακτικὰ βιβλία τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς των ἐπιτρέπεται νὰ πωλοῦνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα 15 % τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος Διατάγματος κανονισθείσης ἄνευ βιβλιοσήμευ τιμῆς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἀπάντης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως ἐπὶ τῆς τελευταίας ἐσθίως τοῦ ἐξωφύλλου ἐκτυποῦται τὸ παρὸν ἄρθρον